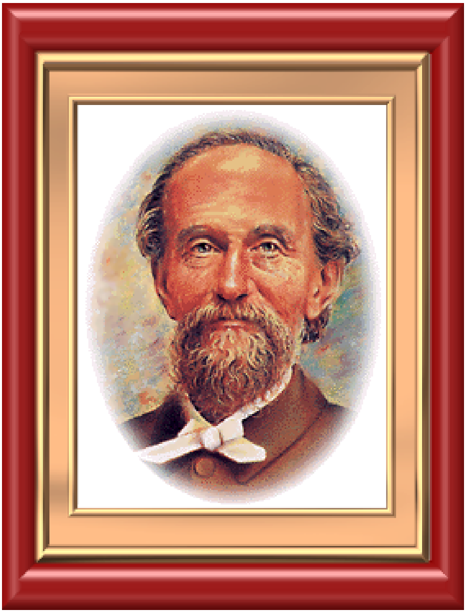
A MÉLYEBB KERESZTÉNY ÉLET

SEGÍTSÉG AZ ELÉRÉSÉHEZ

ANDREW MURRAY

TARTALOM

1.

NAPONKÉNTI KÖZÖSSÉG ISTENNEL

1. Az első és legfontosabb szükséglet a keresztény életben: a közösség Istennel.

A bennünk levő isteni élet Istentől származik, és teljesen Tőle függ. Ahogy minden pillanatban szükségem van friss levegőre, ahogy a Nap minden pillanatban újra leküldi a fényét, úgy a lelkem is csak az Istennel való közvetlen, élő kapcsolatban lehet erős.

Az egy napra küldött manna másnapra megromlott. Minden nap friss kegyelemre van szükségem a mennyből, és ezt csak úgy szerezhetem meg, ha közvetlenül Istenre várok. Minden napot kezdj úgy, hogy várakozol Isten előtt, és hagyd, hogy Ő megérintsen téged. Szánj rá időt, hogy találkozz Istennel.

2. Ehhez az első dolgod az áhítatodban az legyen, hogy lecsendesíted magad Isten előtt. Imában vagy imádásban, minden azon múlik, hogy Isten elfoglalja a fő helyet. Csendesen meg kell hajolnom előtte, alázatos hitben és magasztalásban, és így szólni a szívemben: „Isten van. Isten közel van. Az Isten szeretet, Aki közölni akarja Magát velem. A mindenható Isten, Aki cselekszik mindent mindenkiben, most arra vár, hogy bennem cselekedjen, és megismertesse Magát.” Szánd rá az időt, amíg átéled, hogy Isten nagyon közel van.

3. Amikor Istennek megadtad az Őt megillető tiszteletet, dicsőséget és hatalmat, akkor foglald el a legalacsonyabb helyet, és igyekezz betelni az alázatosság Szellemével. Teremtményként az a te boldogságod, hogy semmi legyél, hogy Isten legyen minden benned. Bűnösként arra sem vagy méltó, hogy fölnézz Istenre; hajolj meg megalázkodva. Szentként hadd árasszon el téged Isten szeretete, és hajolj meg még mélyebben. Borulj le Előtte alázatosan, szelíden, türelemmel, és vesd alá magad az Ő jóságának és irgalmának. Ő fel fog magasztalni téged. Óh! Szánj időt rá, hogy nagyon lealacsonyodj Isten előtt!

4. Azután fogadd el és értékeld a helyedet Krisztus Jézusban. Isten semmi

másban nem gyönyörködik, mint az Ő szeretett Fiában, és semmi más nem elégítheti ki Őt azokban, akik Hozzá közelednek. Lépj be mélyen Isten szent jelenlétébe azzal a bátorsággal, amit a vér ad, és azzal a bizonyossággal, hogy Krisztusban igen kedves vagy előtte. Krisztusban a kárpiton belül vagy. Hozzáférsz az Atya szívéhez és szeretetéhez. Ez az Istennel való közösség nagy célja: hogy több legyen Istenből az életemben, és Isten kiformálja bennem Krisztust. Légy csendes Isten előtt, és hagyd, hogy megáldjon téged.

5. Ez a Krisztus élő személy. Személyes szeretettel szeret téged, és minden nap keresi a te szereteted személyes válaszát. Nézz az arcába bizalommal, amíg az Ő szeretete igazán a szívedbe ragyog. Örvendeztesd meg a szívét avval, hogy megmondod Neki, hogy szereted Őt. Ő felajánlja Magát neked személyes Üdvözítőként és a bűn erejétől való megőrzőként. Ne azt kérdezd: „Meg lehet-e őrizni engem a bűntől, ha közel maradok Hozzá?”; hanem azt kérdezd: „Meg lehet-e őrizni engem a bűntől, ha Ő mindig közel marad hozzám?” És hamar meglátod, milyen biztonságos bízni Benne.

6. Krisztus élete bennünk van mint erő, és Ő jelen van bennünk, mint személy. Ezenfelül még az Ő hasonlósága is kimunkálódik bennünk. Neki ki kell formálódnia bennünk, hogy az Ő formája vagy alakja, az Ő hasonlósága látható legyen bennünk. Hajolj meg Isten előtt, amíg megérzed az Ő nagyságát és annak a munkának a boldogságát, amit Isten végez benned folyamatosan ezen a napon. Mondd ezt Istennek: „Atyám, itt vagyok Neked, hogy annyit adj nekem Krisztus hasonlóságából, amennyit be tudok fogadni.” És várj, amíg Ő azt mondja: „Gyermekem, annyit adok neked Krisztusból, amennyire nyitott a szíved, hogy befogadjon.” Isten, aki kinyilatkoztatta Jézust testben, és tökéletessé tette Őt, ki fogja nyilatkoztatni Őt neked, és tökéletessé fog tenni téged Őbenne. Az Atya szereti a Fiút, és gyönyörködik abban, amikor kialakítja az Ő képét és hasonlatosságát benned. Számíts rá, hogy ezt az áldott munkát elvégzi benned, ahogy vársz a te Istenedre, és megtartod Vele a közösséget.

7. Krisztus hasonlósága főleg két dologból áll: a halálához és a feltámadásához való hasonlóságból (Róma 6,5). Krisztus halála volt az Ő alázatosságának és engedelmességének a beteljesedése, amikor teljesen

feladta az életét Istennek. Őbenne halottak vagyunk a bűnnek. Ahogy alázatosan leborulunk Isten előtt, Tőle való függésben, és teljesen alávetjük magunkat Neki, az Ő halálának az ereje dolgozik bennünk, és mi hasonlóvá válunk az Ő halálához. És így megismerjük Őt az Ő feltámadásának az erejében, a bűn feletti győzelemben, és a feltámadott élet minden örömében és erejében. Ezért minden reggel „szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek.” Ő fenn fogja tartani az életet, amit adott, és megadja a kegyelmet, hogy feltámadottként éljünk.

8. Mindez csak a Szent Szellem erejében történhet, aki benned lakik. Számíts rá, hogy Ő megdicsőíti Krisztust benned. Számíts arra, hogy Krisztus egyre jobban kiárasztja benned az Ő Szellemét. Ahogy vársz Isten előtt, hogy felismerd az Ő jelenlétét, emlékezz, hogy a Szent Szellem azért van benned, hogy kinyilatkoztassa Isten dolgait. Igyekezz Isten jelenlétében, hogy olyan valóságos legyen Krisztus Szellemének a kenete, hogy az egész életed minden pillanata szellemi legyen.

9. Ahogy ezen a csodálatos üdvösségen elmélkedsz, és keresed a teljes közösséget a nagy és szent Istennel, és várod, hogy Ő kinyilatkoztassa Krisztust benned, érezni fogod, mennyire szükséges mindent feladnod ahhoz, hogy befogadd Őt. Törekedj a kegyelemre, hogy megtudd, mit jelent annyira Istennek élni, mint amennyire Krisztus tette. Csak maga a Szent Szellem tud megtanítani téged, mit jelenthet az egész élet teljes átadása Istennek. Várd, hogy Isten megmutassa neked ebben azt, amit nem tudsz. Minden Istenhez való közeledést, minden kérést, hogy közösségben légy Vele, kísérjen egy új, nagyon határozott és teljes önátadás Neki, hogy cselekedjen benned.

10. „Hit által.” Itt és végig a Szentírásban és a szellemi életben ez az alaphang. Ahogy vársz Isten előtt, legyen mély, csendes hited Benne, Aki láthatatlan, Aki olyan közel van, olyan szent, olyan hatalmas, olyan szeretetteljes. Legyen mély, nyugodt hited abban is, hogy a mennyei élet minden áldása és ereje körülötted és benned van. Csak szánd oda magad hittel, teljes bizalommal az örökké áldott Szentháromságnak, hogy véghez viszi benned Isten teljes tervét. Kezdj minden napot ily módon közösségben Istennel, és Isten minden lesz mindenben számodra.

2.

KIVÁLTSÁG ÉS TAPASZTALAT

„Az pedig mondta neki: Fiam, te mindenkor velem vagy, és mindenem a tiéd!” (Lukács 15,31).

A fenti Ige szavait mindnyájan ismerjük. Az idősebb fiú panaszkodva azt mondta, hogy bár az apa elkészített egy lakomát és levágatta a hízott tulkot a tékozló fiúnak, neki soha nem adott még egy kecskét sem, hogy vigadjon a barátaival. Az apa így felelt: „Fiam, te mindenkor velem vagy, és mindenem a tiéd.” Nem kaphatunk csodálatosabb kijelentést mennyei Atyánk szeretetéről, mint amire ez mutat rá. Gyakran beszélünk az atyai szív csodálatos megnyilatkozásáról abban, ahogy üdvözölte a tékozló fiút és amit tett érte. De itt az apa szeretetének még csodálatosabb kinyilatkoztatását látjuk abban, amit az idősebb fiúnak mond.

Ha azt akarjuk, hogy mélyebb legyen a szellemi életünk, akkor egyfelől világosan kell látnunk, milyen szellemi életet szán nekünk Isten; másfelől fel kell tennünk a kérdést, vajon mi azt az életet éljük-e; és ha nem, akkor mi akadályoz abban, hogy teljességében megéljük.

Ez a téma természeténél fogva három részletre tagozódik: 1. Isten gyermekeinek nagy kiváltsága. 2. Túl sok hívő szegényes tapasztalata. 3. Az eltérés oka; és végül, a kiváltság visszaállításának módja.

I. ISTEN GYERMEKEINEK NAGY KIVÁLTSÁGA

Két dolog írja le a kiváltságot. Az első: „Fiam, te mindenkor velem vagy” – az Atyáddal való töretlen közösség a te osztályrészed. A második: „Mindenem a tiéd” – mindaz, amit Isten a gyermekeinek adhat, az övék.

„Te mindenkor velem vagy.” Én mindig melletted vagyok. Életed minden óráját a jelenlétemben töltheted, és mindenem a tiéd. Én atya vagyok, szerető atyai szívvel. Semmi jót nem tartok vissza tőled. Ezekben az ígéretekben benne van Isten örökségének gazdag kiváltsága. Benne van, először is, a Vele való töretlen kapcsolat. Egy apa soha nem küldi el a

gyermekét avval a gondolattal, hogy nem érdekli, a gyermeke tudja-e, hogy Ő szereti őt. Az apa vágyik arra, hogy a gyermek higgye, hogy az apja tekintetének világossága rajta van egész nap – ha elküldi iskolába, vagy bárhova, ahova a szükség kényszeríti, ez a szülői érzés számára az áldozatot jelent. Ha így van ez egy földi apával, mit gondolsz Istenről? Ő nem akarja, hogy minden gyermeke tudja, hogy folyamatosan az Ő tekintetének a világosságában él? Ez a jelentése annak, hogy „Fiam, te mindenkor velem vagy."

Ez volt Isten népének kiváltsága az ószövetségi időkben. Azt olvassuk, hogy „Énókh Istennel járt." Isten ezt ígérte Jákobnak: „Íme, én veled vagyok, hogy megőrizzelek téged, valahova mész, és visszahozzalak e földre; mert nem hagylak el téged, míg be nem teljesítem, amit neked mondtam." És Isten Ígérete Izraelnek Mózes által így szólt: „Én veletek leszek, és nyugalmat adok nektek." Mózes felelete az ígéretre ez volt: „Mert miről ismerhetjük meg, hogy én és a te néped kedvet találtunk előtted? Nem arról-e, ha velünk jársz? Így vagyunk megkülönböztetve, én és a te néped minden néptől, amely e föld színén van." Izraellel Isten jelenléte volt a jele annak, hogy meg voltak különböztetve más néptől. Ezt az igazságot tanítja az egész Ószövetség; és ha így van, mennyivel inkább számíthatunk erre az Újszövetségben? Így azt találjuk, hogy a mi Üdvözítőnk ígéretet tett azoknak, akik szeretik Őt és megtartják az Ő szavát, hogy az Atya is szeretni fogja őket, és az Atya és a Fiú eljönnek, és nála fognak lakni.

Engedd ezt a gondolatot a szívedbe – hogy Isten gyermeke el van hívva erre az áldott kiváltságra, hogy életének minden pillanatát Istennel közösségben élje. El van hívva, hogy élvezze az Ő tekintetének teljes világosságát. Sok keresztény van – úgy gondolom, hogy a keresztények többsége – akik szerint a Szent Szellem munkája a bűnről való meggyőzésre és a megtérésre korlátozódik, és nem nagyon gondolnak arra, hogy Ő eljött, hogy a szívünkben lakjon, és ott kinyilatkoztassa nekünk Istent. Ő nem azért jött, hogy közel lakjon hozzánk, hanem hogy bennünk lakjon, hogy mi beteljünk az Ő bent lakásával. Parancsot kaptunk, hogy teljünk be a Szellemmel, és azután a Szent Szellem kinyilvánítja nekünk

Isten jelenlétét. Erről szól a Zsidókhoz írt levél egész tanítása: a kárpit ketté szakadt, bemehetünk a szentek szentjébe Jézus vére által. Isten jelenlétébe jövünk, hogy egész nap úgy élhessünk, hogy az a jelenlét rajtunk nyugszik. Ez a jelenlét velünk van, bárhová megyünk, és mindenféle bajban zavartalan nyugalomban és békében vagyunk. „Fiam, te mindenkor velem vagy."

Vannak emberek, akik úgy gondolják, hogy Isten, valamilyen érthetetlen felségjogánál fogva, visszavonja az arcát. De tudom, hogy Isten túlságosan szereti a népét ahhoz, hogy visszatartsa tőlük a közösségét bármilyen ok miatt. Isten jelenlétének az igazi oka inkább a mi bűnünk és hitetlenségünk, mint bármely feltételezett felségjog az Ő részéről. Ha Isten gyermeke hitben és engedelmességben jár, akkor az isteni jelenlétet töretlenül, folyamatosan élvezi.

Azután a következő a boldog kiváltság: „Mindenem a tiéd." Hála Istennek, Ő odaadta értünk a saját Fiát, és Vele együtt mindent nekünk adott, ami Őbenne van. Nekünk adta Krisztus életét, az Ő szeretetét, a Szellemét, a dicsőségét. Minden a tiétek, és ti Krisztusé vagytok, Krisztus pedig Istené. Isten az Ő Fiának, az örökkévaló Királynak, minden gazdagságát odaadja mindegyik gyermekének. „Fiam, te mindenkor velem vagy, és mindenem a tiéd." Nem ezt jelentik mindazok a csodálatos ígéretek, amiket az imával kapcsolatban kaptunk: „Akármit kértek az én nevemben, megkapjátok."? De igen, ezt. Ez Isten gyermekeinek az élete, ahogy Ő Maga bemutatta nekünk.

2. A hívők nagy kiváltságával ellentétben, nézd meg, milyen

II. TÚL SOKUNK SZEGÉNYES TAPASZTALATA.

Az idősebb fiú az apjával élt, és szolgálta őt „ennyi esztendőtől fogva," és panaszkodott, hogy az apja egy kecskegidát sem adott neki, miközben a tékozló testvérének odaadta a hízott tulkot. Miért volt ez? Egyszerűen azért, mert nem kérte. Nem hitte, hogy megkapná, és ezért soha nem kérte, és soha nem élvezte. Így élt folyamatos zúgolódásban és elégedetlenségben, és az egész nyomorult élete alátámasztotta azt, amit mondott. Az apja mindent

neki adott, de ő soha nem élvezte, és mindezért a szerető és kedves apját vádolta. Ó, szeretteim, nem ilyen sok hívőnek az élete? Nem így beszélnek és cselekszenek sokan? Minden hívő megkapta az Istennel való töretlen közösség ígéretét, de ő azt mondja: „Nem élveztem. Nagyon próbáltam, és minden tőlem telhetőt megtettem, imádkoztam az áldásért, de úgy tűnik nekem, Isten nem látja jónak, hogy megadja nekem.” De miért nem? Az egyik azt mondja, Isten felségjoga, hogy visszatartsa az áldást. Az apa nem tartotta vissza az ajándékait a felségjogára hivatkozva, és a mi Mennyei Atyánk sem tart vissza semmi jót azoktól, akik szeretik Őt. Ő nem tesz ilyen különbséget a gyermekei között. Ő „hatalmas arra, hogy rátok árassza minden kegyelmét.” Ez volt az ígéret, ami mindenkinek egyformán szólt a korintusi gyülekezetben.

Egyesek úgy gondolják, ezek az áldások nem nekik vannak, hanem azoknak, akik több időt tudnak szánni a vallásra és az imádkozásra; vagy az ő helyzetük olyan nehéz, olyan különleges, hogy nekünk fogalmunk sem lehet az ő különféle akadályaikról. De nem gondolják az ilyenek, hogy Isten, ha Ő helyezi őket ezekbe a helyzetekbe, nem tud bőven kegyelmet adni azoknak megfelelően? Ők bevallják, hogy megtehetné, ha akarná, csodát tehetne értük, amire ők aligha számíthatnak. Ők is, valahogyan, mint az idősebb fiú, Istent vádolják. Sokan közülük, amikor megkérdezik őket, hogy töretlen kapcsolatot élveznek-e Istennel, azt mondják: „Sajnos nem! Nem jutottam olyan magasra, ez túl magas nekem. Ismerek egyeseket, akik elérték ezt, és olvastam ilyet, de Isten valamiért nem adta meg nekem.” De miért nem? Talán úgy gondolod, hogy nem vagy képes befogadni ugyanannyi szellemi áldást, mint mások. A Biblia olyan örömről beszél, ami „kibeszélhetetlen és dicsőült,” ami a hit gyümölcse; és arról, hogy „az Isten szeretete kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Szellem által, Aki adatott nekünk.” Vágyunk rá, igaz? Miért ne kapnánk meg? Kértük? Úgy gondoljuk, hogy nem vagyunk méltók az áldásra – nem vagyunk elég jók, és Isten ezért nem adta meg. Többen vannak köztünk, mint gondolnánk, akik Istent vádolják a sötétségükért és a tévelygéseikért. Vigyázz! Vigyázz! Vigyázz!

És mi van a másik ígérettel? Az Atya azt mondja: „Mindenem a tiéd.”

Örvendezel a Krisztus kincseiben? Tudod, hogy bőséges készlet áll rendelkezésedre minden szellemi szükségleted betöltésére minden nap? Istennél bőségesen ott vannak számodra mindezek. „Soha nem adtál nekem egy kecskegidát sem!" A válasz ez: „Mindenem a tiéd. Neked adtam Krisztusban."

Kedves olvasó, olyan helytelen gondolataink vannak Istenről. Milyen Isten? Nem tudok szebb és tanulságosabb képről, mint a Nap. A Nap soha nem fárad bele a világításba – hogy kiárassza jótékony sugarait mind a jókra, mind a gonoszokra. Elzárhatod az ablakaidat spalettákkal vagy téglákkal, a Nap ugyanúgy sütne tovább; még ha mi sötétben ülnénk is, teljes sötétségben, a napsütés ugyanolyan lenne. Isten Napja világít minden levélre, minden virágra, minden fűszálra, mindenre, ami a földből fakad. Mind a megkapják ezt a gazdagságot a napsugártól, amíg teljességre jutnak és gyümölcsöt teremnek. Az, Aki a Napot teremtette, kevésbé lenne hajlandó belém önteni a szeretetét és az életét? A Nap – micsoda szépséget hoz létre! És az én Istenem – ne gyönyörködne még inkább abban, hogy szépséget és gyümölcsözést hoz létre bennem? – Olyat, amiről *megígérte*, hogy adja? És mégis egyesek, amikor megkérdezik tőlük, hogy miért nem élnek töretlen közösségben Istennel, azt mondják: „Nem tudom, miért. Ez az egyetlen ok, amit mondani tudok: Ő nem adta meg nekem." Emlékszel annak a példázatára, aki azt mondta: „Tudtam, hogy kemény ember vagy, elveszed amit nem te tettél el, és aratod, amit nem te vetettél." Azt kéred számon rajtam, amit nem adtál meg. Óh! Tegyük fel a kérdést: miért van az, hogy a hívők ilyen alacsony szinten élnek?

3. ISTEN AJÁNDÉKAI ÉS A MI ALACSONY SZINTŰ TAPASZTALATAINK KÖZÖTTI ELTÉRÉS OKA

A hívők panaszkodnak, Isten soha nem adott nekik egy kecskegidát. Vagy Isten adott nekik valamennyi áldást, de soha nem adta meg a teljes áldást. Soha nem töltötte be őket az Ő Szellemével. Azt mondják: „A

szívemből soha nem ömlöttek élő víz folyamai, ahogy azt a János 7,38 ígéri.” Mi az ok? Az idősebb fiú úgy gondolta, hűségesen szolgálta az apját sok esztendőn át, de a szolgaság szellemével és nem a gyermek szellemével, így a hitetlensége megvakította az apja szeretete és kedvessége iránt, és mindvégig nem volt képes meglátni, hogy az apja kész volt nem csak egy kecskegidát adni neki, hanem akár száz vagy ezer gidát is, ha van neki annyi. Egyszerűen hitetlenségben, tudatlanságban és vakságban élt. Megfosztotta magát a kiváltságoktól, amiket az apja biztosított számára. Tehát ha eltérés van a mi életünk és Isten minden ígéretének beteljesedése és élvezése között, akkor mi vagyunk a hibásak. Ha nem azt tapasztaljuk, amit Isten akar, az azért van, mert nem hiszünk Isten szeretetében, Isten erejében és Isten ígéreteinek a valóságában.

Isten Igéje arra tanít minket az izraeliták történetében, hogy a hitetlenségük volt a bajaik okozója, és nem valami korlátozás vagy akadályozás Isten részéről. Ahogy a 78. zsoltár mondja: „Sziklákat hasított meg a pusztában, és inniuk adott bőségesen, akárcsak a mélységes vizekből. Patakokat fakasztott a kősziklából, és folyamok módjára vizeket ömlesztett.” Mégis vétkeztek avval, hogy kételkedtek az Ő erejében, hogy tud-e húst adni nekik. „És szóltak Isten ellen, mondván: Avagy tudna-e Isten asztalt teríteni a pusztában?” (15-19. vers). Később ezt olvassuk a 41. versben: „És újra kísértették az Istent, és ingerelték Izrael szentjét.” Továbbra sem bíztak Benne időről-időre. Amikor Kádes-Barneába értek, és azt mondta nekik, hogy menjenek be a tejjel és mézzel folyó földre, ahol nyugalom, bőség és győzelem lesz az osztályrészük, csak két ember mondta azt: „Igen! El tudjuk foglalni, mert Isten győzelmet tud adni nekünk.” De a tíz kém és a hatszázezer ember ezt felelte: „Nem! Nem tudjuk elfoglalni a földet, túl erősek az ellenségek hozzánk képest.” Egyszerűen a hitetlenség tartotta kívül őket az ígéret földjéről.

Ahhoz, hogy mélyülhessen a szellemi életünk, fel kell fedeznünk és be kell ismernünk a szívünkben lévő hitetlenséget. Adja Isten, hogy megelevenedjünk szellemileg, és meglássuk, hogy a hitetlenségünk akadályozta meg, hogy Isten elvégezze bennünk a munkáját. A hitetlenség az engedetlenség anyja, és minden bűnömé és hiányosságomé – az

ingerlékenységemé, büszkeségemé, szeretetlenségemé, világiasságomé, mindenféle bűnömé. Bár ezek különböznek természetükben és formájukban, mégis mindnyájan ugyanabból a gyökérből nőnek ki: hogy nem hiszünk a Szent Szellem szabadságának és teljességének isteni ajándékában, Aki bennünk lakik és megerősít minket, és betölt minket Isten életével és kegyelmével egész nap. Kérlek, nézz az idősebb fiúra, és tedd fel a kérdést, hogy miért volt olyan szörnyű nagy különbség az atya szíve és a fiú tapasztalata között. Csak az lehet a válasz, hogy a bűnös hitetlenség vakította meg teljesen a fiút, ezért nem érezte az apja szeretetét.

Kedves hívő társam, azt akarom mondani neked, hogy ha nem élsz Isten üdvösségének az örömében, annak teljesen a te hitetlenséged az oka. Nem hiszel Isten hatalmas erejében és abban, hogy Ő készen áll arra, hogy a Szent Szellem által mélyreható változást vigyen végbe az életedben, és képessé tegyen arra, hogy a Neki való odaszántság teljességében élj. Isten kész arra, hogy te így élj; de te nem hiszed el.

Ha az emberek igazán hinnének Isten végtelen szeretetében, micsoda változást jelentene ez! Mi a szeretet? Vágy arra, hogy közöljem magam a szeretetem tárgyával – az önzés ellentéte, ahogy az 1Korinuts 13-ban olvassuk „a szeretet… nem keresi a maga hasznát.” Az anya így kész arra, hogy feláldozza magát a gyermekéért. Így Isten is az Ő szeretetében mindig kész arra, hogy megáldjon, és Ő mindenható az Ő szeretetében. Ez igaz, barátaim, Isten mindenható az Ő szeretetében, és minden Tőle telhetőt megtesz, hogy betöltsön minden szívet ebben a házban.

„De ha Isten tényleg annyira meg akarja tenni, és ha Ő mindenható, akkor miért nem teszi meg most?” Emlékezned kell, hogy Isten adott neked egy akaratot, és ennek az akaratnak a gyakorlásával megakadályozhatod Istent, és elégedett maradhatsz, mint az idősebb fiú, az alacsony szintű hitetlen élettel.

Jöjj most, és nézzük meg, mi a különbség oka, amikor Isten magas szinten, áldva gondoskodik a gyermekeiről; és sokak alacsony szintű, szomorú tapasztalata között, amikor a hitetlenség és a bizalmatlanság megszomorítja Őt.

4. A HELYREÁLLÍTÁS ÚTJA – HOGYAN VALÓSUL MEG?

Mindnyájan ismerjük a tékozló fiú példázatát, és tudjuk, milyen sok prédikációt mondtak el a megtérésről a példázat alapján. Elmondták nekünk, hogy „magába szállt, és ezt mondta… Fölkelvén elmegyek atyámhoz, és ezt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és ellened." A prédikációkban úgy beszélünk erről, mint a megváltozott élet első lépéséről – felismerés, bűnbánat, megvallás, visszatérés Istenhez. De ahogy ez az első lépés a tékozló részről, úgy nekünk is emlékeznünk kell, hogy az Ő eltévedt gyermekeinek is ezt a lépést kell megtenniük – mind a kilencvenkilencnek, „akinek nincs szüksége megtérésre," vagy azt hiszi, hogy nincs.

Azoknak a keresztényeknek, akik nem értik, milyen rossz az alacsony szintű vallásos életük, meg kell tudniuk, hogy ez bűn – hitetlenség; és nekik is meg kell térniük, mint a tékozlónak. Sok prédikációt hallottál a meg nem térteknek szóló megtérésről; de én megpróbálom Isten gyermekeinek prédikálni. Isten nagyon sok gyermeke olyan, mint az idősebb testvér. Az atyja azt mondta neki, hogy meg kell fontolnia az iránta való szeretetét, ahogy ő a tékozló testvért is szerette. Isten azt mondja evvel, ha elégedettek vagyunk az ilyen alacsony szintű élettel: „Meg kell térned, és hinned kell, hogy én szeretlek, és mindenem a tiéd." Ő azt mondja: „A hitetlenségeddel megszégyenítettél engem. Tíz, húsz vagy harminc évig nem hitted el, milyen az én szeretetem boldogságában élni. Meg kell vallanod, milyen rosszat tettél nekem ezzel, és meg kell törnie a szívednek ugyanúgy, mint a tékozlóénak."

Istennek sok gyermeke van, akinek meg kell vallania, hogy bár az Ő gyermekei, mégsem hitték el, hogy Isten ígéretei igazak, hogy Ő kész arra, hogy betöltse a szívüket egész nap az Ő boldog jelenlétével. Te elhitted ezt? Ha nem, akkor minden tanításunk hasztalan lesz számodra. Mondod-e azt: „Isten segítségével most új életet kezdek hittel, és nem nyugszom, amíg meg nem tudom, mit jelent ez az élet. Hinni fogom, hogy minden

pillanatban az Atya jelenlétében vagyok, és mindene az enyém.”?

Ítélje meg Isten minden hideg hívő szívét! Hallottad már ezt a kifejezést: „megítéltetés a megszentelődéshez”? Tudod, a meg nem tért embernek szüksége van a megítéltetésre a megtérés előtt. Ugyanúgy az eltompult elméjű kereszténynek is a megszentelődéshez először szüksége van megítéltetésre, mielőtt valóban beletekinthet a szellemi boldogságba.

Másodszor is meg kell ítéltetnie a kételkedő, indulatos és szeretetlen, bűnös életéről. Meg kell törnie az ítélet alatt; akkor van remény számára. Az irgalom Atyja adjon minden ilyennek mély bűnbánatot, hogy eljuthassanak az Ő jelenlétének boldogságába, és élvezzék az Ő erejének és szeretetének teljességét!

3.

TESTI VAGY SZELLEMI?

„És Péter kimenvén, keservesen sírt.” Lukács 22,62

Ezek a szavak egy fordulópontot jeleznek Péter életében – egy döntő pillanatot. A szent élettel kapcsolatban gyakran felmerül a kérdés: belenövünk, vagy hirtelen jön, egy kritikus pillanatban? Péter három éven át növekedett Krisztus képzése alatt, de szörnyen lefelé növekedett, mert a növekedésének a vége az lett, hogy megtagadta Jézust. De azután jött egy döntő pillanat. A döntő pillanat után ő más emberré lett, és azután elkezdett helyesen növekedni. Valóban növekednünk kell a kegyelemben, de mielőtt helyesen növekedhetünk benne, rendbe kell jönnünk.

Tudod, milyen volt Péter életének a két fele. Isten Igéjében gyakran olvasunk a tesi és a szellemi keresztény közötti különbségről. A Róma 8 és a Galata 5 arra tanít minket, hogy a test és Isten Szelleme két szemben álló erő, amelyek minket uralnak, és az igaz hívő engedheti, hogy a test uralja. Ezt írja Pál a korintusiaknak. A 3. részben, az első négy versben négyszer mondja nekik azt, hogy ők testiek és nem szellemiek. Ha egy hívő engedi, hogy a testnek sok hatalma legyen fölötte, akkor „testi” lesz. Minden tárgyat a legjellemzőbb vonása után neveznek el. Ha egy ember csecsemő Krisztusban, és kevés van benne a Szent Szellemből és sok a testből, akkor *testi*nek nevezik, mert a test a fő jellemzője. Ha a korintusiakhoz hasonlóan utat enged a viszálykodásnak, indulatoknak, megosztásnak és irigységnek, akkor ő testi keresztény. Keresztény, de testi. De ha teljesen átadja magát a Szent Szellemnek, hogy Ő megszabadítsa az indulatosságból, irigységből és viszálykodásból úgy, hogy mennyei indulatokat lehel belé; és megöldökli a test cselekedeteit; akkor Isten Igéje „szellemi” embernek nevezi őt, igazi szellemi kereszténynek.

Ez a két fajta jól megmutatkozik Péter életében. Igénk leírja azt a döntő pillanatot és fordulópontot, amikor elkezdett átmenni az egyik oldalról a másikra.

Az üzenetem számodra ez: Sajnos a keresztények nagy többsége nem

szellemi ember, de szellemi emberré válhat Isten kegyelme által. Szeretném megmutatni mindenkinek, aki éhezik és vágyakozik egy jobb életre, és azt kérdezi, hogy miért baj, ha anélkül él, hogy csak egy baj van vele – *hogy megengeded, hogy a test uralkodjon rajtad, és a test erejében bízol, hogy jó legyél.*

Van egy jobb élet: élet a Szent Szellem erejében.

Azután szeretnék elmondani egy harmadik dolgot. Az első dolog fontos: meg kell vallanod, hogy testi életet élsz. A második igazság nagyon áldott: van egy szellemi élet. Hidd el, hogy ez lehetséges. De a harmadik dolog a legfontosabb: Egy lépéssel átmehetsz a testiből a szellemi állapotba. Jelentse ki neked Isten Péter apostol történetén keresztül!

Nézd meg őt először a testi állapotában. Mik nála a testi állapot jelei? Akaratosság, önmagának kedvezés, önbizalom. Emlékezz, mit mondott Krisztus a tanítványoknak Cézárea Filippiben, hogy az Ember Fiának keresztre kell feszíttetnie. Péter azt mondta neki: Uram, ez nem történhet meg! Krisztus ezt mondta neki: Távozz tőlem, sátán!

Kedves olvasó, milyen szörnyűség volt ez Péternek! Ő nem értette, milyen volt a szenvedő Krisztus. És annyira akaratos és magabiztos volt, hogy szembe mert szállni Krisztussal és megdorgálta! Gondolj bele!

Azután emlékezz arra, hogy Péter és a többi tanítvány nem egyszer veszekedtek azon, ki lesz köztük a vezető – önmagasztalás, önmaguknak kedvezés – mindenki a fő helyet akarta Isten Királyságában. És emlékszel, hogy az utolsó éjszaka, amikor Krisztus figyelmeztette Pétert, hogy a sátán meg akarta rostálni őket, és hogy meg fogja tagadni Őt, Péter kétszer is azt mondta: Uram, ha mindenki megtagad is, én kész vagyok börtönbe vagy a halálba menni. Micsoda önbizalom! Biztos volt benne, hogy rendben van a szíve. Szerette Jézust, de önmagában bízott: Soha nem tagadom meg az én Uramat!

Látod, hogy Péter egész életét átjárta a magabiztossága? Testi büszkeségében, testi szeretetlenségében, testi szabadságában ellentmondott Jézusnak. Ez mind a test élete volt.

Péter szerette Jézust. Isten a Szent Szellem által tanította őt. Krisztus azt mondta: Nem test és vér nyilatkoztatta ki neked ezt, hanem az én mennyei Atyám. Isten megmutatta neki, hogy Krisztus volt az Isten Fia, de mindezzel együtt Péter a test hatalma alatt volt; és ezért mondta Jézus a Gecsemánéban: A szellem kész, de a test erőtlen. Te a test ereje alatt vagy, nem tudsz vigyázni velem.

Kedves olvasó, mihez vezetett ez az egész? A test nem csak az említett bűnökhöz vezetett, hanem végül a legszomorúbb dologhoz, ahhoz, hogy Péter tényleg megtagadta Jézust. Háromszor hazudott, egyszer esküvel: Nem ismerem azt az embert. Megtagadta az Ő áldott Urát. Ehhez vezet a testi élet. Ez volt Péter.

De most nézzük meg Pétert, miután szellemi ember lett. Krisztus sokat tanította Pétert. Azt hiszem, ha jól megszámoljuk, Krisztus hétszer vagy nyolcszor beszélt a tanítványoknak az alázatosságról. Egy kis gyermeket ültetett közéjük, és azt mondta: „Aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik." Ezt háromszor vagy négyszer mondta. Az utolsó vacsorán megmosta a lábukat, de mindez nem tanította meg Pétert az alázatosságra.

Krisztus minden tanítása eredménytelen volt. Emlékezz erre. Egy ember, aki nem szellemi, olvashatja a Bibliát, de ha tanulmányozza is Isten Igéjét, nem tudja legyőzni a bűnt, mert nem a Szent Szellem életét éli. Isten úgy rendelte, hogy az ember ne élhessen megfelelő keresztény életet, ha nincs telve a Szent Szellemmel.

Csodálkozol azon, amit mondok? Megszoktad, hogy azt gondolod: „Telve a Szent Szellemmel, az apostolok voltak ilyenek pünkösd napján, ilyeneknek kellett lenniük a mártíroknak és Isten szolgáinak, de hogy minden ember telve legyen a Szent Szellemmel, ez túl sok"? Komolyan mondom neked, ha nem hiszel benne, akkor nem lesz belőled komoly keresztény. Telve kell lennem a Szent Szellemmel ahhoz, hogy teljes szívű keresztény legyek.

Azután nézzük meg, mi változott meg Péterben. Az Úr Jézus elvezette őt pünkösdhöz, a Szent Szellem leszállt rá a mennyből, és mi történt? A

régi Péter elmúlt, és ő új Péter lett. Csak olvasd el a levelét! Mi a levelének a fő gondolata? „Szenvedésen át a dicsőségbe.” Péter, aki azt mondta: Természetesen, Uram, te nem szenvedhetsz, téged nem feszíthetnek keresztre. Péter, aki azért, hogy elkerülje a szenvedést vagy a szégyent, megtagadta Krisztust – Péter annyira megváltozott, hogy amikor a levelét írta, az ő gondolata megegyezett Krisztus gondolatával: a dicsőséghez vezető út a szenvedés. Látod, hogy a Szent Szellem megváltoztatta Pétert?

Nézzünk meg más szempontokat is. Nézzünk Péterre. Olyan gyenge volt, hogy még egy nő is úgy meg tudta ijeszteni, hogy megtagadta Krisztust; de amikor eljött a Szent Szellem, akkor bátor, *bátor,* **bátor** volt, hogy bármilyen áron megvallja Krisztust, készen volt börtönbe menni vagy meghalni Krisztusért.

A Szent Szellem megváltoztatta ezt az embert. Nézzük meg, hogyan tekintett az isteni igazságra. Nem értette meg, amit Krisztus tanított neki, nem tudta bevenni. Ez lehetetlen volt Krisztus halála előtt, de pünkösd napján képes volt szellemi emberként kifejteni Isten Igéjét. Elmondom, szeretteim, amikor a Szent Szellem leszáll egy emberre, akkor az szellemi ember lesz, és nem az Urát tagadja meg, hanem önmagát, jól emlékezz erre.

Máté 16. részében, amikor Péter azt mondta: Távol legyen ez tőled, Uram, soha nem történhet meg, hogy téged keresztre feszítsenek, Krisztus azt mondta neki: Péter, nem csak engem fognak keresztre feszíteni, hanem téged is. Ha valaki az én tanítványom akar lenni, vegye fel a keresztjét, hogy meghaljon rajta, és kövessen engem. Hogyan engedelmeskedett Péter ennek a parancsnak? Elment és megtagadta Jézust! Amíg egy ember, egy keresztény a test ereje alatt van, folyamatosan megtagadja Jézust. Mindig az egyiket kell tenned a kettő közül: meg kell tagadnod önmagadat, vagy meg kell tagadnod Jézust, és sajnos Péter inkább az ő Urát tagadta meg, mint önmagát. Viszont amikor a Szent Szellem leszállt rá, akkor nem tudta megtagadni az ő Urát, de meg tudta tagadni önmagát, és dicsérte Istent azért a kiváltságért, hogy szenvedhetett Krisztusért.

Hogyan változott meg Péter? A fejezetünk fő Igéje elmondja nekünk: „És Péter kimenvén, keservesen sírt.” Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy az Úr

arra vezette Pétert, hogy önmaga végére érjen, hogy lássa, mi volt a szívében, és önbizalmában a legnagyobb bűnbe essen, amiben Isten gyermeke vétkes lehet – hogy nyilvánosan, átokkal, megtagadja az Urát, Jézust! Amikor Péter ott áll abban a nagy bűnben, a szerető Jézus ránézett, és az a tekintet, telve szeretetteljes feddéssel, szeretetteljes sajnálattal, nyílként járta át Péter szívét, és ő kiment, és keservesen sírt.

Dicsőség Istennek, ez volt a magabiztos Péter vége! Dicsőség Istennek, hogy ez volt az élete fordulópontja! Olyan szégyennel ment ki, hogy azt nyelv ki nem fejezheti. Mintha álomból ébredt volna a szörnyű valóságra: „Segítettem keresztre feszíteni Isten áldott Fiát!” Nem érthetjük meg teljesen, min ment keresztül Péter azon a pénteken, szombaton és vasárnap reggel. De, hála Istennek, azon a vasárnap reggelen Jézus kinyilatkoztatta magát Péternek. Nem tudjuk, hogyan, de „megjelent Simonnak.” Azután este eljött hozzá és a többi apostolhoz, békét és a Szent Szellemet lehelte rá, később pedig tudjuk, hogy az Úr megkérdezte: „Simon, Jónás fia, szeretsz engem?” – háromszor, amíg Péter meg nem szomorodott, és azt mondta: „Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged.”

Mi volt az, ami átvitte a testi szeretetből a Szellem szeretetébe? Elmondom, hogy ez volt a kezdet: „Péter kimenvén, keservesen sírt.” Összetört a szíve, és bármit megadott volna azért, hogy megmutassa a szeretetét Jézusnak. Péter olyan szívvel, amely megtanult feladni minden önbizalmat, fel volt készítve a Szent Szellem áldására.

És most könnyen láthatod a történet alkalmazását. Nem élnek sokan éppen olyan életet, mint Péter, a magabiztos Péter? Nincsenek sokan, akik siránkoznak abban a tudatban, hogy „Olyan hűtlen vagyok az én Uramhoz, nincs erőm a test ellen, nem tudom legyőzni az indulataimat. Éppúgy, mint Péter, én is engedek az emberektől és a társaságtól való félelemnek, mert az emberek befolyásolnak engem, és olyan dolgokat teszek, amiket nem akarok, és nincs erőm, hogy ellenálljak nekik. A körülmények uralkodnak rajtam, és olyan dolgokat teszek és mondok, amik miatt szégyellem magam”?

Nincsenek egynél többen, akiknek arra a kérdésre: „Úgy élsz, mint aki

be van telve a Szent Szellemmel, odaszánt Jézusnak, követi Őt, mindent feladva Érte?" – szomorúan azt kell mondaniuk: „Isten tudja, hogy nem. Sajnos, a szívem tudja"?

Felteszem neked a kérdést, mondd meg: Nem olyan a helyzeted, a jellemed és a viselkedésed, mint Péteré? Mint Péter, szereted Jézust, mint Péter, tudod, hogy Ő az Isten Krisztusa, mint Péter, nagyon lelkesen dolgozol Érte. Péter ördögöket űzött ki az Ő nevében, prédikálta az evangéliumot, és betegeket gyógyított. Mint Péter, te is próbáltál dolgozni Jézusért, de jaj! Mindeközben nem jön fel valami folyamatosan? Óh, keresztény, mi az? Imádkozom és próbálok szent életet élni, de a test túl erős, és a bűn fölém kerekedik, és folyamatosan kedvezek önmagamnak ahelyett, hogy megtagadnám magamat, és megtagadom Jézust ahelyett, hogy örömöt szereznék Neki. Gyertek mindnyájan, akik készek vagytok bevallani ezt, és hadd kérjelek meg titeket, hogy nézzetek csendesen a másik életre, ami lehetséges számotokra.

Ahogy az Úr megadta a Szent Szellemet Péternek, Ő kész arra, hogy neked is megadja a Szent Szellemet. Kész vagy arra, hogy befogadd Őt? Kész vagy arra, hogy teljesen feladd magadat, mint üres, tehetetlen edényt, hogy megkapd a Szent Szellem erejét, hogy benned éljen, lakjon és cselekedjen minden nap?

Kedves hívő, Isten csodálatos és boldog életet készített mindnyájunknak, és Isten, az Atya arra vár, hogy menj Hozzá, és engedd, hogy betöltsön Téged a Szent Szellemmel. Készen vagy rá? Tudom, hogy egyesek készek. Vannak, akik sokszor azt mondták: „Óh, Istenem, miért nem azt az életet élem? – Miért nem tudok minden órában töretlen kapcsolatban élni Istennel? – Miért nem tudom élvezni, amit az Atya nekem adott, az Ő kegyelmének teljes gazdagságát? Ő nekem adta, miért nem tudom élvezni?"

Vannak, akik azt mondják: „Miért nem tudok Krisztusban maradni minden nap, minden órában, minden pillanatban? – Miért nem tölti be az Atya szeretetének fénye a szívemet egész nap? Mondd meg nekem, Isten szolgája, mi segíthet nekem?"

Elmondhatok neked egy dolgot, ami segíteni fog. Mi segített Péternek? „Péter kiment, és keservesen sírt.” Ezt kell elérnie annak, hogy a bűn miatt ítélet alá esünk. Igazi, őszinte, komoly megtérésre van szükségünk, különben nem jutunk el arra a jobb életre. Be kell fejeznünk a panaszkodást és azt a megvallást, hogy „Igen, az életem nem olyan, mint amilyennek lennie kellene, és majd megpróbálom jobban csinálni.” Ez nem nem segít. Mi segít? Az, hogy kétségbeesetten leborulsz, lefekszel Jézus lábai elé, és igazi, keserű szégyennel megvallod: „Úr Jézus, könyörülj rajtam! Sok éve vagyok keresztény, de olyan sok bűntől nem tisztítottam meg magam – indulatosság, büszkeség, féltékenység, irigység, éles szavak, rideg ítéletek, meg nem bocsátó gondolatok.” Van, akinek azt kell mondania: „Van egy barátom, akinek nem bocsátottam meg, amit mondott.” Másnak pedig ezt kell mondania: „Van egy ellenségem, akit nem kedvelek, és nem tudom kimondani, hogy szeretem őt.” Megint másnak ezt: „Vannak dolgok az üzletemben, amiket nem szeretnék, ha az emberek tudomására jutna.” És megint másnak ezt: „A bűn és halál törvényének a rabságába estem.”

Óh, keresztények, gyertek, és valljátok meg szégyenkezve: „Meg lettem vásárolva a véren, megtisztított engem a vér, de gondolj bele, hogy milyen életet élek! Szégyellem magam miatta.” Hajolj meg Isten előtt, és kérd Őt a Szent Szellem által, hogy juttasson téged még mélyebb szégyenre, és munkáljon benned isteni bűnbánatot. Tedd meg ezt a lépést azonnal!

„Péter kiment és keservesen sírt,” és ez volt az ő szabadulása. Igen, ez volt az élete fordulópontja. Boruljunk mi is arcra Isten előtt, és valljuk meg a bűneinket, térdeljünk le a szörnyű teher alatt, és mondjuk: „Tudom, hogy hívő vagyok, de nem úgy élek, ahogy kellene az én Istenem dicsőségére. A test ereje alatt vagyok, és az egész életemet magabiztosság, akaratosság és a saját javam keresése jellemzi.”

Drága keresztények, vágytok arra, hogy közelebb jussatok Istenhez? Bármit odaadnátok, hogy közvetlenebb közösségbe jussatok Istennel minden nap? Nem tekintenétek nagy kincsnek, ha Isten szeretetének a világossága rajtatok ragyogna egész nap? Óh, gyertek, boruljatok le és valljátok meg a bűneiteket, és ha megteszitek, Jézus eljön hozzátok, és megkérdezi tőletek? „Szeretsz engem?” És ha azt feleled: „Igen, Uram,” Ő

nagyon hamar ismét megkérdezi: „Szeretsz engem?” – és ha azt mondod: Igen, Uram,” akkor harmadszor is megkérdezi: „Szeretsz engem?” – és a szíved meg fog telni kimondhatatlan szomorúsággal, és még jobban összetörik a kérdéstől, és azt fogod mondani: „Uram, nem úgy éltem ahogy kellett volna, de akkor is szeretlek Téged, és odaadom magamat Neked.”

Szeretteim, adjon nekünk kegyelmet Isten most, hogy Péterrel együtt kimehessünk, és ha kell, keservesen sírjunk. Ha nem sírunk keservesen, – nem fogjuk erőltetni a könnyeket – akkor is sóhajthatunk mélyen, meghajolhatunk nagyon alázatosan, és komolyan kiálthatjuk: „Óh, Isten, mutasd meg nekem, milyen testi életet éltem, mutasd meg, mi akadályozta meg, hogy az életem telve legyen a Szent Szellemmel!”

Kiáltsunk így: „Uram, törd meg a szívem a teljes lemondásra, és juttass el a tehetetlenségben arra, hogy várjak az isteni erőre, a Szent Szellem erejére, hogy birtokba vegyen és betöltsön egy új élettel, amit teljesen átadtam Jézusnak.”

4.

KI ÉS BE

„Minket pedig kihozott onnan, hogy bevigyen minket, és nekünk adja azt a földet, amely felől megesküdött atyáinknak.” 5Mózes 6,23

Beszéltem arról a döntő pillanatról, amely eljön annak az életében, aki látja, hogy a keresztény tapasztalata alacsony szintű és testi, aki vágyik arra, hogy belépjen Isten teljes életébe. Egyes keresztények nem értik, hogy kell lennie egy ilyen döntő pillanatnak. Azt hiszik, hogy megtérésük pillanatától fogva növekedniük és fejlődniük kell. Ez ellen nincs ellenvetésem, ha úgy növekszenek, ahogy kell. Ha az életük szilárd, és a Szent Szellem erejében igaz hívőként növekszenek, az ellen semmi kifogásom nincs. De azokhoz a keresztényekhez szeretnék szólni, akiknek az életük megtérésüktől fogva inkább kudarc volt, és akik úgy érzik, ez azért van, mert nem teltek be a Szellemmel, ami pedig az ő áldott kiváltságuk. Azt akarom mondani az ő biztatásukra, hogy egy lépéssel beléphetnek a nyugalmas és győztes életbe, és az Istennel való közösségbe, amelyre Isten az ígéreteivel meghívta őket.

Nézzük meg az idősebb fiút a példázatban. Mennyi időre lett volna szüksége, hogy kilépjen a vakság állapotából, és belépjen a fiúság teljes állapotába? Úgy, hogy hisz az apja szeretetében, még abban az órában kijuthatott volna. Ha erőteljesen meggyőződik a saját bűnös hitetlenségéről, és megvallja, mint a tékozló öccse: „Vétkeztem,” akkor abban a pillanatban beléphetett volna a kiváltságos fiú boldogságába az apja otthonában. Nem kellett volna sok tanulással késlekednie és sokat tennie, hanem egy pillanat alatt az egész kapcsolatuk megváltozhatott volna.

Emlékezzünk arra is, amit Péter esetében láttunk. Jézus tekintete egy pillanat alatt megtörte őt, és szörnyen keservesnek látta a bűnét, amit az önző, testi magabiztossága eredményezett. A megbánás és a töredelmesség megvetette az alapját egy új, jobb életnek Jézussal.

Isten Igéje rámutat arra, hogy a keresztény beléphet egy jobb életre. Izrael népének a története szól erről, amikor beléptek Kánaán földjére.

A fő igénkben ezt olvassuk: [Isten] *„minket pedig kihozott onnan* [Egyiptomból]*, hogy bevigyen minket”* [Kánaánba]. Ez két lépés: az egyik az, hogy kihozta őket, a másik az, hogy bevitte őket. Tehát a hívő életében eredetileg van két lépés, amelyek meglehetősen eltérnek egymástól: amikor kihoznak a bűnből és a világból, és amikor bevisznek a teljes nyugalom állapotába utána. Isten szándéka az volt, hogy Izrael bemenjen Kánaán földjére Kádes-Barneából, közvetlenül azután, hogy szövetséget kötött velük a Sinainál. De azok nem voltak készek, hogy azonnal bemenjenek, a bűnük, hitetlenségük és engedetlenségük miatt. Ezután negyven évig kellett vándorolniuk a pusztában.

Most nézzük meg, hogyan vezette Isten a népet. Egyiptomban volt egy döntő pillanat, amikor át kellett kelniük a Vörös-tengeren, ami a megtérés előképe. Amikor bementek Kánaánba, az olyan volt, mint egy második megtérés, ahogy átkeltek a Jordánon. A megtérésünkkor kiszabadulunk az egyiptomi rabságból, de amikor nem használjuk a szabadságunkat hitetlenség és engedetlenség miatt, akkor rövidebb vagy hosszabb ideig a pusztában vándorlunk, mielőtt bemennénk Kánaánba győzelemre, nyugalomba és bőségbe. Isten tehát két dolgot tesz Izraelért: kihozza őket Egyiptomból, és beviszi őket Kánaánba.

A feladatom tehát az, hogy feltegyem a kérdést a hívőnek: Mióta tudod, hogy megtértél és Isten kihozott téged Egyiptomból, bementél-e a Kánaán földjére? Ha nem, akkor készen vagy-e arra, hogy Ő bevigyen téged abba a teljesebb szabadságba és nyugalomba, amit Ő elkészített a népének?

Ő kihozta Izraelt Egyiptomból hatalmas kézzel, és ugyanez a hatalmas kéz kihozott minket is a rabság földjéről. Ő ugyanevvel a hatalmas kézzel bevitte a régi népét a nyugalomba, és evvel a kézzel Ő minket is be tud vinni a mi igazi nyugalmunkba. Ugyanaz az Isten, aki megbocsátotta a bűneinket és újjászült minket, arra vár, hogy teljessé tegye bennünk a szeretetét, ha mi bízunk Benne.

Sokan mondják ezt a szívükben: „Hiszem, hogy Isten kihozott engem a rabságból húsz, harminc vagy negyven éve, de sajnos, nem mondhatom el, hogy bevitt a nyugalom és győzelem boldog földjére.”

Milyen dicsőséges volt a Kánaán nyugalma a pusztai vándorlások után! És így van ez a keresztténnyel, aki eléri a nyugalom Kánaánjának jobb ígéretét, amikor minden gondját az Úr Jézusra hagyja – a feladatait, nyugtalanságát, aggodalmait, és az az egyetlen dolga, hogy elkezdje átadni a lelke megtartását Jézus kezébe minden napon és órában. És az Úr meg tud tartani, és megadja a győzelmet minden ellenség fölött. Jézus nem csak arra vállalkozott, hogy megtisztítson a bűntől és elvigyen minket a mennybe, hanem arra is, hogy megtartson minket a mindennapi életünkben.

Ismét megkérdezem: Szomjazol arra, hogy megszabadulj a bűnből és az erejéből? Vágysz arra, hogy teljes győzelmet szerezz az indulataid, a büszkeséged és minden gonosz hajlamod fölött? Vágyik a szíved arra az időre, amikor nem lesz felhő közötted és a te Istened között? Vágysz arra, hogy Isten szeretetének teljes napfényében járj? Ugyanaz az Isten, aki kihozott téged a sötétség Egyiptomából, készen áll és képes bevinni téged a nyugalom Kánaánjába is.

És most jön a harmadik kérdés: Melyik út az, amelyen Isten bevisz engem ebbe a nyugalomba? Mire van szükség a részemről, hogy Isten tényleg bevigyen engem erre a boldog földre?

Válaszként először felteszek egy másik kérdést: Készen állsz arra, hogy elhagyd a pusztában való vándorlásaidat? Ha azt mondod: Nem akarom elhagyni a vándorlásaimat, ahol Isten jelenlétének olyan sok csodálatos megnyilvánulását láttam, Isten törődésének és jóságának olyan sok bizonyítékát, mint Isten régi népe is, akiket a tűz és felhő oszlop vezetett, és negyven éven át minden nap mannát kaptak, akiket Mózes és Áron vezetett és tanácsolt. A puszta nekem való ezek miatt. Ez egy szent hely, és nem szívesen hagynám el.

Ha Izrael gyermekei ilyesmiket mondtak volna Józsuénak , ő azt mondta volna nekik (amit mi is mindnyájan mondtunk volna): Óh, ti bolondok! Az Isten, aki a felhő oszlopot adta nektek, és más áldásokat a pusztában, Ő mondja meg nektek, hogyan kell bemenni a tejjel és mézzel folyó földre.

Én is ugyanezt mondhatom: hogy Ő, aki eddig elhozott téged az utadon, és ilyen áldásokat adott neked mindeddig, Ő az Isten, aki bevisz téged a

teljes győzelem és nyugalom Kánaánjába.

Az első kérdés tehát ez:

KÉSZEN ÁLLSZ ARRA, HOGY ELHAGYD A PUSZTÁT?

Tudod, hogy Izrael életét a pusztában mi jellemezte, ami minden bajuk oka volt: a hitetlenség. Nem hitték el, hogy Isten be tudja vinni őket az Ígéret Földjére. És azt sok bűn és bukás követte: kívánság, bálványimádás, zúgolódás, stb. Talán a te életed is ilyen volt, testvérem; nem hitted, hogy Isten beteljesíti a Szavát. Nem hitted, hogy lehetséges töretlen kapcsolatban és határtalan közösségben lenni Vele. Ezért engedetlen lettél, és nem úgy éltél, mint a gyermek, aki Isten akaratát teszi, mert nem hitted, hogy Isten győzelmet adhat neked a bűn fölött. Kész vagy arra, hogy elhagyd ezt a pusztai életet?

Néha talán élvezed a közösséget Istennel, néha pedig el vagy választva Tőle; néha közel vagy Hozzá, máskor pedig nagyon távol vagy Tőle; néha szívesen jársz közel Hozzá, máskor nem is teszed szívesen. Odaadod most az egész életedet Neki? Kész vagy odamenni Hozzá és azt mondani: „Istenem, semmi olyat nem akarok tenni, ami nem tetszik Neked. Őrizz meg engem minden világiasságtól, minden ön-kényeztetéstől. Téged akarlak, Istenem! Segíts nekem úgy élni, mint Péter pünkösd után, telve a Szent Szellemmel, nem úgy, mint a testi Péter."

Szeretett testvérem, kész vagy arra, hogy kimondd ezt? Kész vagy arra, hogy feladd a bűneidet, hogy folyamatosan Istennel járj, hogy teljesen alávesd magad Isten akaratának, és ne legyen az Ő akaratától független akaratod?

Akarsz tökéletes életet élni? Remélem, igen, mert én hiszek az ilyen életben. Talán nem abban az értelemben, ahogy te érted a „tökéletességet," teljes szabadságot a rossz cselekedetektől és minden rájuk való hajlamtól, mert amíg a testben élünk, a test a Szellem ellen fog kívánkozni és a Szellem a test ellen, hanem olyan tökéletességben, amilyenről az Ószövetség ír, amelyet Isten néhány szentje gyakorolt, akikről azt mondja, hogy tökéletes szívvel szolgálták az Urat.

Mi ez a tökéletesség? Egy olyan állapot, amelyben a szíved teljes egészében, fenntartás nélkül oda van szánva, és teljesen alárendelted magad Isten akaratának. Kész vagy erre a tökéletességre, teljes szíveddel elfordulni a világtól és egyedül Istennek odaadni magad?

Vagy azt mondod: „Nem, nem számítok arra, hogy valaha is feladom a saját akaratomat"? Evvel az ördög kísért téged, hogy úgy gondold, ez túl nehéz neked. Arra kérlek, Isten gyermeke, hogy nézz Isten akaratára, ami tele van áldással, szentséggel, szeretettel. Feladod a te bűnös akaratodat Isten áldott akaratáért? Ezt egy pillanat alatt megteheted, amikor meglátod, hogy Isten meg tudja változtatni az akaratodat. Akkor elbúcsúzhatsz a régi akaratodtól, ahogy Péter is megtette, amikor kiment és keservesen sírt, és amikor a Szent Szellem betöltötte a szívét pünkösd napján.

Józsué tökéletesen követte az Urat, az Ő Istenét. Valóban kudarcot vallott az ellenséggel szemben Ai előtt, mert túlságosan bízott az emberi erőben, és nem eléggé Istenben; és ugyanúgy kudarcot vallott, amikor szövetséget kötött a gibeonitákkal; de a szelleme és az ereje nagyon különbözött az olyan emberekétől, akiknek a hitetlensége megfutamította őket az ellenség elől, és a pusztában tartotta őket.

Legyünk készen arra, hogy teljesen szolgáljuk az Urat, a mi Istenünket, és ne tápláljuk a testet a kívánságokra. Higgyünk Isten szeretetében és erejében, hogy megtart minket napról napra, és ne bizakodjunk a testben.

Ezután jön a második lépés:

HINNEM KELL, HOGY EZ AZ ÉLET A KÁNAÁN FÖLDJÉN LEHETSÉGES.

Igen, sokan azt mondják: „Ah! Mit meg nem adnék azért, hogy kijussak ebből a pusztai életből! De nem hiszem, hogy lehetséges Istennel ilyen folyamatos közösségben élni. Te nem ismered az én nehézségeimet, az üzleti gondjaimat és a bonyodalmakat. Mindenféle emberrel kell kapcsolatban lennem. Reggel elmegyek megerősítve imával az Istennel való közösségben, de az üzleti nyomások estére kiűzik a szívemből mindazt a melegséget és szeretetet, ami benne volt, bejön a világ, és a szívemet olyan hideggé teszi, mint amilyen azelőtt volt.

De emlékeznünk kell, hogy mi volt az, ami Izraelt kívül tartotta Kánaánból. Amikor Káleb és Józsué azt mondta: „Le tudjuk győzni az ellenséget”, a tíz kém és a hatszázezer így felelt: „Nem tudjuk megtenni. Túl erősek nekünk.” Vigyázz, kedves olvasó, ne ismételjük meg az ő bűnüket, és ingereljük Istent, ahogy azok a hitetlenek tették. Ő azt mondja, lehetséges, hogy bevigyen minket a nyugalom és békesség földjére, és én elhiszem, mert Ő mondja, és mert Ő meg is teszi, ha bízom benne. Lehet, hogy szörnyűek az indulataid, lehet, hogy százszor is megkötözött a büszkeséged, a kísértéseid talán körülvesznek téged, mint a méhek, de van győzelem számodra, hogy bízol Isten ígéreteiben.

Nézzünk megint Péterre. Ő újra és újra kudarcot vallott, és egyre rosszabb helyzetbe került, amíg végül esküdözve megtagadta Krisztust. De mekkora változás állt be nála! Tanulmányozd Péter első levelét, és látni fogod, hogy Krisztus élete belé költözött. Az igaz alázatosság szellemét mutatja, ami nagyon különbözik a korábbi magabiztosságától; és Isten akaratában találja a dicsőséget, nem a sajátjában. Teljesen alávetette magát Krisztusnak, és teljesen Benne bízott.

Jöjj ezért ma, és mondd ezt Istennek: „Te megváltoztattad az önző, büszke Pétert, és Te engem is hasonlóképpen meg tudsz változtatni.” Igen, Isten képes arra, hogy bevigyen téged Kánaánba, a nyugalom földjére. Ismered a Róma 8. első felét. Megfigyelted az itt található kifejezéseket? „A Krisztus Jézusban való élet szellemének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.” Szellem szerint járni, Szellem szerint élni, Szellemben lenni, a Szellem bennünk lakik. A Szellemmel megöldökölitek a test cselekedeteit, a Szellem vezet, a Szellem gondolata. Ezek az áldások mind akkor jönnek, amikor teljesen elkötelezzük magunkat arra, hogy a Szellemben éljünk. Ha Szellem szerint élünk, akkor a Szellem természete van bennünk. Ha a Szellemben élünk, akkor Ő vezet minket minden napon és minden pillanatban.

Mi lenne, ha megnyitnád a szívedet ma, hogy betelj a Szent Szellemmel? Nem képes Ő megtartani téged minden pillanatban Isten édes nyugalmában? És az Ő hatalmas karja nem adhatna neked teljes győzelmet a bűn és mindenféle kísértés fölött, és tehetne képessé arra, hogy folytonos

közösségben élj az Atyával és az Ő Fiával, Jézus Krisztussal? De bizonyára!

Ez tehát a második lépés, ez a boldog élet, amit Isten elkészített számunkra. Először Isten kihozott minket Egyiptomból, másodszor bevisz minket Kánaánba.

Ezután jön a harmadik kérdés:

HOGYAN VISZ BE MINKET ISTEN?

Úgy, hogy elvezet minket egy nagyon határozott cselekedetre, arra, hogy teljesen odaszánjuk magunkat Neki: Rá bízzuk magunkat, hogy Ő bevigyen minket a nyugalom földjére, és ott is tartson minket.

Emlékszel, hogy a Jordán az aratás idején kiöntött a partjaira. Több százezer izraeli állt a folyó partján a Kánaánnal szemben. Azt mondták nekik, hogy holnap Isten csodákat fog tenni értük. A papok felveszik a Frigyládát – Isten jelenlétének jelképét –, és átmennek a nép előtt. De a felduzzadt folyó még mindig ott volt.

Ha még voltak hitetlen gyermekek a nép között, azt mondhatták volna: „Micsoda bolondság, most megkísérelni az átkelést! Nem most van itt az ideje, hogy megpróbáljunk átkelni a folyón, amikor hat méter mély." De a hívő emberek összegyűltek a papok mögött, akiknél a láda volt. Engedelmeskedtek Józsué parancsának, és elindultak, bár nem tudták, mit fog tenni Isten. A papok beléptek a folyóba, és némelyek szíve reszketni kezdett. Talán azt kérdezték: „Hol van Mózes botja?" De ahogy a papok lesétáltak és beléptek a vízbe, a víz az egyik oldalon falként feltornyosult, a másik oldalon pedig elfolyt, és szabad átjáró nyílt az egész tábor előtt.

Ezt Isten tette azért, mert Józsué és az emberek hittek és engedelmeskedtek Istennek. Ugyanez az Isten ma is megteszi ezt, ha mi hiszünk és bízunk Benne.

Ahhoz a lélekhez szólok, aki azt mondja: „Emlékszem, hogyan hozott ki engem Isten a rabság földjéről. Teljes lelki sötétségben és nagy bajban voltam. Először nem hittem, hogy Isten ki tud vinni engem és Isten gyermekévé lehetek. De végül Isten kivitt engem, elvezetett arra, hogy

bízzak Jézusban, és biztonságban kivezetett engem.”

Barátom, a te Istened ugyanaz, aki kihozott téged a rabságból felemelt kézzel, és Ő be is tud vezetni téged a nyugalom helyére. Nézz Rá, és mondd: „Óh, Istenem, vess véget a pusztai életemnek – a bűnös és hitetlen életemnek – a Téged megszomorító életnek. Óh, vigyél be engem ma a győzelem, a nyugalom és az áldás földjére!”

Ez a szíved imája, kedves barátom? Odaadod önmagadat Neki, hogy Ő megtegye ezt érted? Bízol Benne, hogy Ő képes és kész arra, hogy megtegye ezt érted? Ő át tud vinni téged a felduzzadt folyón ebben a pillanatban. Igen, *ebben a pillanatban*.

És Ő még többet is tud tenni: Miután Izrael átkelt a folyón, az Úr seregének fejedelme eljött, és bátorította Józsuét. Megígérte neki, hogy vezetni fogja a hadsereget és velük marad. Szükséged van Isten Szellemének az erejére, hogy legyőzd a bűnt és a kísértést. Szükséged van arra, hogy közösségben élj Vele, az Ő töretlen közösségében, ami nélkül nem tudsz megállni vagy győzni.

Ha vállalkozni akarsz rá ma, mondd ezt hittel: „Istenem, tudom, hogy Jézus Krisztus kész arra, hogy az én üdvösségem Fejedelme legyen, és legyőzzön minden ellenséget értem. Ő megtart engem hit által és az Ő Szent Szelleme által. És még ha sötétségben járok is, és ha olyan, mintha a víz átcsapna a lelkem fölött, és a helyzetem reménytelennek tűnik is, én előre megyek, mert Isten bevisz engem ma, és én követem Őt. Istenem, én követlek Téged *most* az ígéret földjére.”

Talán néhányan már bementek, és az angyalok látták őket, miközben olvasták ezeket az ünnepélyes szavakat. Van még olyan, aki tétovázik, mert a Jordán vize fenyegetőnek és átjárhatatlannak tűnik?

Óh! Jöjj, hívő lélek, jöjj most azonnal, és ne kételkedj!

5.

AZ ÁLDÁS BIZTOSÍTÁSA

„Teljesedjetek be a Szellemmel” Efezus 5,18.

A tüdőmben lehet valamennyi levegő, kevés levegő, ami nem elég ahhoz, hogy egészségesen éljek. De mindenki igyekszik megtölteni a tüdejét levegővel, aminek a hatása érezhető a vérében és az egész lényében. Isten Igéje ugyanígy szól hozzánk: „Keresztények, ne elégedjetek meg avval, hogy úgy *gondoljátok,* bennetek van a Szellem, vagy egy *kevés* a Szellemből. Ha egészségesen akartok élni, akkor „legyetek *telve* a Szellemmel.” Ilyen az életed? Vagy azt kiáltod: „Sajnos, nem tudom, milyen az, amikor valaki be van telve a Szellemmel, de ez az, amire vágyom!” Szeretném megmutatni az utat ehhez a nagy, drága áldáshoz, amit Isten mindnyájunknak eltervezett.

Mielőtt tovább szólnék, hadd utaljak egy gyakori félreértésre. Az emberek úgy tekintenek a Szellemmel való beteljesedésre, mint valami hatalmas érzelmi felkavarodásra, valami mennyei dicsőségre, ami leszáll rájuk, valamire, amit erősen és hatalmasan érezhetnek. De ez nem mindig ilyen.

Nemrégiben voltam a Niagara vízesésnél. Láttam, és mondták is, hogy a vízszint szokatlanul alacsony volt. Képzeljük el, ha a folyóban kétszer annyi víz lett volna, hogyan láttuk volna azt a teljességet a vízesésben? A nagy mennyiségű víz hatalmas zajjal ömlött volna le a zuhatagon.

De menjünk a folyó másik részéhez, vagy egy tóhoz, ami ugyanúgy tele van, mégis teljesen csendes és nyugodt, a víz szelíden és lassan ereszkedik, és alig lehet zavarosságot látni benne, miközben a tó megtelik.

Ugyanígy van Isten gyermekével is. Az egyikhez hatalmas érzelmekkel jön és a boldog tudattal: „Isten megérintett!” A másiknak Isten ereje szelíden betölti az egész lényét az Ő Szelleme által. Nem akarom meghatározni, hogyan kell hozzád jönnie. Azt karom, hogy egyszerűen foglald el a helyedet Isten előtt, és mondd ezt: „Atyám, bármit is jelent ez, ez az, amit akarok.” Ha jössz, és felajánlod magadat, mint üres edényt, és

bízol Istenben, hogy Ő betölt téged, akkor Ő elvégzi a saját munkáját.

És most, az egyszerű kérdés az, hogy milyen lépések által telhetünk be a Szellemmel. Négy lépést mutatok, amelyek által elnyerhetjük ezt a csodálatos áldást. Ezt kell mondanunk: (1) „Ez *kell* nekem!” Azután: (2) „Az enyém *lehet.”* És azután: (3) „Az enyém *lesz.”* És végül: Hála Istennek, „Ez az *enyém!”*

1. Az első, amit mondanunk kell, az, hogy „Ez *kell* nekem!” Éreznünk kell, hogy ez Isten parancsa, és ha a Szellem teljessége nélkül élek, akkor nem engedelmeskedem Istennek. Itt van a parancs, az Igénkben: „Meg ne részegedjetek bortól…, hanem *teljesedjetek be a Szellemmel!*” Ahogy egy kereszténynek nem szabad lerészegednie, ugyanúgy be kell telnie a Szellemmel. Isten akarja ezt, és bárcsak mindenki eljutna oda, hogy ezt mondja: Ez kell! Ha tetszeni akarok Istennek, akkor be kell teljesednem a Szellemmel!

Attól félek, a keresztények közt jelen van egy szörnyű önelégültség. Megelégszenek az életük alacsony szintjével. Azt hiszik, megvan nekik a Szellem, mert megtértek, de nagyon keveset tudnak a Szent Szellem öröméről és a Szellem megszentelő erejéről. Nagyon keveset tudnak a Szellem közösségéről, ami Istenhez és Jézushoz kapcsolja őket. Nagyon keveset ismernek a Szellem erejéből ahhoz, hogy tanúságot tegyenek Isten mellett, de mégis elégedettek. Egyesek azt mondják: „Óh, ez csak a kiemelkedő keresztényeké.”

Egy nagyon kedves fiatal barátom, az unokahúgom, egyszer azt mondta nekem, amikor beszélgettünk: „Óh, Andrew bácsi, nem próbálhatom jobbá tenni magam, mint a körülöttem lévő keresztények. Nem lenne ez elbizakodottság?” Én azt mondtam: „Gyermekem, nem azt kell kérdezned, milyenek a keresztények körülötted. Annak kell vezetnie, amit Isten mond.” Azóta bevallotta nekem, mennyire szégyellte magát amiatt, amit mondott, és hogy Istenhez fordult az Ő áldásáért.

Óh, barátaim, ne legyetek elégedettek avval a fél-keresztény élettel, amiben sokan éltek, hanem mondjátok ezt: „Isten ezt akarja, Isten ezt parancsolja, be *kell* teljesednem a Szellemmel.”

És nem csak Isten parancsára kell tekintened, hanem arra is, mire van szüksége a lelkednek. Talán szülő vagy, és azt akarod, hogy a gyermekeid boldogok legyenek és megtérjenek, és panaszkodsz, hogy nincs erőd megáldani őket. Azt mondod: „Az otthonomnak be kell telnie Isten Szellemével.” Panaszkodsz a saját lelkedről, a sötétség és gyengeség időszakáról, az imátlanságról és a szétszórtságról.

Egyszer egy fiatal szolgáló azt mondta nekem: „Óh, miért van az, hogy nagyon élvezem a tanulást de nagyon nem élvezem az imádkozást?” Én azt válaszoltam: „Testvérem, a szívednek meg kell telnie szeretettel Isten és Jézus iránt, és akkor élvezni fogod az imádkozást.”

Néha panaszkodsz, hogy nem tudsz imádkozni. Nagyon keveset imádkozol, nem tudod, mit mondj, valami elvon téged a imádkozástól. Ez azért van, mert anélkül élsz, anélkül próbálsz meg élni, hogy be lennél *telve* a Szellemmel.

Gondolj bele, mire van szükség a gyülekezetben körülötted. Vasárnapi iskolai tanító vagy, megpróbálsz egy tíz-tizenkét gyerekes osztályt tanítani, és talán egy sem tért meg közülük, és úgy mennek ki alólad is, hogy nem tértek meg. Megpróbálsz mennyei munkát végezni testi és földi erővel. Vasárnapi iskolai tanítók, kezdjétek el ezt mondani: „Be *kell* telnem Isten Szellemével, vagy fel kell adnom ezeknek a fiatal lelkeknek a vezetését. Nem tudom tanítani őket.”

Vagy gondolj arra, mire van szüksége a világnak. Ha Szent Szellemmel telt misszionáriusokat küldenél ki, micsoda áldás lenne! Miért van az, hogy sok misszionárius panaszkodik külföldön: „Ott megtudtam, milyen gyenge és alkalmatlan vagyok”? Azért, mert a gyülekezetek, ahonnan kimentek, nincsenek betelve a Szent Szellemmel.

Néhány hete Angliában valaki azt mondta nekem: „Nagyon sokat beszélnek az önkéntes mozgalomról és arról, hogy több misszionáriusra van szükség, de mi valami mást akarunk. Olyan misszionáriusokat akarunk, akik be vannak telve a Szent Szellemmel.”

Azt, hogy a gyülekezet rendbe jöjjön, és a missziós mező rendbe jöjjön, mindenkinek magával kell elkezdenie. Veled kell elkezdődnie. Kezdd

önmagaddal, és mondd ezt: „Óh, Istenem, Érted! Óh, Istenem, a Te gyülekezetedért! Óh, Istenem, a világért, segíts nekem!” Be *kell* telnem a Szent Szellemmel.”

Micsoda butaság lenne egy embertől, aki elveszítette a fél tüdejét, és a másiknak is a felét, és alig egy negyed maradna a munka elvégzéséhez, ha azt várná, hogy erős legyen és jó munkát végezzen, és bármilyen környezetben megéljen! És micsoda butaság elvárni egy embertől, hogy teljes keresztény életet éljen anélkül, hogy be lenne telve a Szent Szellemmel! Isten megmondta, hogy nem élhet úgy. És micsoda butaság lenne egy embertől, akinek csak egy cseppnyi van az élet vizének folyójából, azt várni, hogy éljen és erős legyen Istennel és az emberekkel!

Jézus azt akarja, hogy jöjjünk, és vegyük az ígéret beteljesedését: Aki hisz bennem, víznek folyamai ömlenek annak belsejéből. Óh, kezdd el ezt mondani: „Ha jó életet akarok élni, ha a mindennapi életem minden részletével és a viselkedésemmel Istent akarom dicsőíteni, akkor szükségem van a Szent Szellemre – be kell telnem a Szellemmel.”

Elmondod ezt? Ha hónapokon át csak beszélünk, az nem segít. Vesd alá magadat Istennek, és az alávetettséged cselekedeteként mondd ezt: „Uram, megvallom, hogy be kellene teljesednem, be *kell* teljesednem! Segíts nekem!” És Isten segíteni fog neked.

Azután következik a második lépés: *betelhetek*. A első a kötelességről szólt, a második a kiváltságról: *betelhetek*. Sajnos sokan annyira hozzászoktak az alacsony szintű állapotukhoz, hogy el sem hiszik, hogy ők is valóban betelhetnek.

Milyen jogon mondom, hogy vedd az ajkaidra ezeket a szavakat? Ilyen jogon: Isten egészséges gyermekeket akar. Ma láttam egy hat hónapos gyermeket. Gyönyörű és pirospozsgás volt, amilyennek akarjuk. Az apja és az anyja a szemükben gyönyörűséggel tekintettek rá, és én is boldog voltam, hogy egy egészséges gyermeket látok.

Gondolod, hogy Isten, aki a mennyben van, nem törődik a gyermekeivel, és azt akarja, hogy a gyermekei betegeskedjenek? Elmondom neked, hogy ez hazugság! Isten azt akarja, hogy minden

gyermeke egészséges keresztény legyen, de nem lehetünk egészséges keresztények, csak ha be vagyunk telve Isten Szellemével.

Szeretteim, hozzászoktunk egy életmódhoz, és látunk jó keresztényeket – legalábbis mi úgy hívjuk őket – lelkes férfiakat és nőket, tele hibákkal, és azt gondoljuk: „Hát, ez emberi dolog. Ez az ember mérges lesz, az az ember nem olyan kedves, mint kellene, amannak a szavában nem mindig lehet úgy megbízni, ahogy kellene, de, de...” És a mindennapi életben a keresztényekre nézünk és azt gondoljuk: „Hát, ők nagyon hűségesen járnak gyülekezetbe és adakoznak Isten céljaira, részt vesznek az ima-összejöveteleken, családi imát tartanak, és bizonyságot tesznek.” Természetesen hálát adunk értük Istennek, és azt mondjuk: „Bárcsak többen lennének ilyenek,” de elfelejtjük megkérdezni: „Mit akar Isten?”

Bárcsak meglátnánk, hogy ez a mi dolgunk és mindenki másé is. Testvérem, van Isten a mennyben, aki az elmúlt években arra vágyott – miközben te nem is gondoltál rá –, hogy betöltsön téged a Szent Szellemmel. Isten vágyik arra, hogy megadja a Szellem teljességét minden gyermekének.

Pál szegény, pogány efezusiaknak írta ezt a levelet, olyan embereknek, akik közt még mindig volt lopás és hazugság, mert éppen hogy csak kijöttek a pogányságból. Mégis Pál mindegyiküknek ezt mondta: *„Teljesedjetek be a Szellemmel!”* Isten kész arra, hogy megtegye, Isten meg akarja tenni. Óh, ne hallgass az ördög kísértéseire: „Ez csak kiemelkedő emberek számára van, olyan keresztényeknek, akiknek sok szabad idejük van, amit az imádkozásnak és a keresésnek szentelhetnek, befogadó típusoknak, az ilyenek teljesednek be a Szellemmel.”

Ki meri azt mondani: „Én nem teljesedhetek be a Szellemmel”? Ki meri azt mondani? Ha valaki így beszél, az azért van, mert nem kész arra, hogy feladja a bűnt. Ne gondold, hogy te nem teljesedhetsz be a Szellemmel, mert Isten nem akarja megadni neked. Nem ígérte meg az Úr Jézus a Szellemet? Nem a Szent Szellem az Ő üdvösségének a legjobb része? Gondolod, hogy Ő csak fél üdvösséget ad bármelyik megváltottjának? Nem ígérte meg mindenkinek: *„Aki hisz bennem…, élő víznek folyamai ömlenek*

annak belsejéből"? Ez több, mint a teljesség. Ez a túlcsordulás. Jézus ezt ígérte meg mindenkinek, aki hisz Benne.

Óh, vesd félre a félelmeidet, a kétségeidet és a tétovázásodat, és mondd ezt: „Be *kell* telnem a Szellemmel. *Betelhetek* a Szellemmel. Nincs semmi a mennyben vagy a földön vagy a pokolban, ami megakadályozhatná, mert Isten megígérte, és Isten arra vár, hogy megtegye értem." Kész vagy, hogy azt mondd: „Megtörténhet. Betelhetek. Betelhetek a Szellemmel, mert Isten megígérte, és Isten meg is adja."

És azután megérkezünk a harmadik lépéshez, amikor az ember azt mondja: „Az enyém *lesz.* Ez *kell* nekem, az enyém *lehet*, az enyém *lesz.*"

Tudod, mit jelent ez közönséges dolgok esetén. „Az enyém *lesz.*" És azután az ember elmegy és megtesz mindent, hogy megszerezze. Gyakran az ember meg akar venni valamit, és vágyik rá. De a *vágy* nem azonos az *akarattal.* Meg akarom venni azt a lovat, és egy ember 200 dollárt kér érte, de én nem akarok többet adni 180 dollárnál. Vágyom rá, nagyon vágyom rá, elmehetek és azt mondhatom: „Adja nekem 180 dollárért." Ő pedig azt mondja: „Nem, 200 dollár." Tetszik a ló, éppen olyan, amilyet akarok, de nem vagyok kész rá, hogy megadjam a 200 dollárt, és ő végül azt mondja: „Választ kell adnia. Más is megveheti." Végül azt mondom: „Nem, nem kell. Nagyon szeretném, vágyom rá, de nem adok annyit érte."

Kedves barátaim, mondjátok azt, hogy „Az enyém *lesz* ez az áldás"? Mit jelent ez? Először is, természetesen azt jelenti, hogy körülnézel az életedben, és ha látsz bármit, ami rossz benne, akkor megvallod Jézusnak, és azt mondod: „Uram, a lábad elé helyezem. Lehet, hogy gyökeret vert a szívemben, de átadom neked. Én nem tudom kigyomlálni, de Te, Jézus, aki megtisztítasz a bűntől, Neked odaadom." Lehet ez indulatosság vagy büszkeség, lehet pénz vagy hamis kívánság vagy élvezet, lehet az emberektől való félelem, lehet ez bármi, de mondd azt Krisztusnak azonnal: „Az enyém lesz ez az áldás, bármi áron!" Óh, adj át minden bűnt Jézusnak!

És ez nem csak azt jelenti, hogy feladunk minden bűnt, hanem ami még a bűnnél is mélyebb, és nehezebb is hozzáférni: azt jelenti, hogy add fel

önmagadat, az ént az akaratoddal, az örömforrásaiddal, az elismertségeddel, és mindeneddel, amid van, és mondd ezt: „Jézus, én ettől a pillanattól átadom magamat, hogy a Te Szent Szellemed birtokba vegyen engem, és hogy a Te Szellemed eltávolítsa azt, ami bűnös, és teljesen a rendelkezése alá vonjon engem.” Ez nehézek tűnik, amíg a sátán megvakít, és elhiteti velünk, hogy nehéz lesz mindent feladni, de ha Isten megnyitja a szemeidet egy percre, hogy meglásd, micsoda mennyei boldogság és micsoda mennyei gazdagság és mennyei dicsőség betelve lenni a Szellemmel, Aki Jézus szívétől jön, akkor azt mondjuk: „Odaadok bármit, *bármit,* BÁRMIT, de enyém *lesz* az áldás.”

És azután azt jelenti, hogy leveted magadat a Ő lábai elé, és azt mondod: „Uram, az enyém *lesz* az áldás.”

A sátán gyakran megkísért minket és azt mondja: „Tegyük fel, hogy Isten azt kérné tőled, kész lennél rá, hogy odaadd?” – És félelmet kelt bennünk. De hányan jöttek rá és tudják elmondani, hogy amikor azt mondták: „Uram, bármit, akármit!” – akkor a menny fénye és öröme betöltötte a szívüket.

Tavaly Johannesburgban, Dél-Afrika aranymezőin egy délutáni összejövetelen volt egy tanúságtételünk. Egy nő felállt, és elmondta nekünk, hogy a pásztora két hónapja tartott egy szolgálatot az odaszánásról egy sátorban. Erősen beszélt az odaszánásról, és azt mondta: „Ha Isten elküldené a férjedet Kínába, vagy ha Isten arra kérne, hogy menj Amerikába, készen lennél rá? Teljesen oda kell adnod magad.” A nő azt mondta – és az arca ragyogott, ahogy beszélt –, hogy amikor az összejövetel végén megkérte, álljon fel az, aki kész feladni mindent, hogy beteljesedjen a Szellemmel, a nő azt mondta: „A küzdelem szörnyű volt. Isten elveheti tőlem a férjemet vagy a gyermekeimet. Készen állok erre? Óh, Jézus nagyon drága, de én nem tudom azt mondani, hogy mindent feladok. De elmondom Neki, hogy meg akarom tenni.” – És végül felállt. Azt mondta, hogy aznap este szörnyű küszködéssel ment haza, és nem tudott aludni, mert azt gondolta: „Azt mondtam Jézusnak, hogy mindent, és fel tudom adni a férjemet vagy a gyermekeimet? A küzdelem folytatódott éjfélig, de” – mondta – „nem hagytam abba. Azt mondtam Jézusnak:

mindent, csak tölts be engem Magaddal.” És a Szent Szellem öröme leszállt rá. A lelkésze, aki ott ült, később elmondta nekem, hogy igaz volt a tanúságtétele, és az azóta eltelt két hónapban az élete tele volt ragyogással és mennyei örömmel.

Óh, van olyan olvasó, aki kísértést érez arra, hogy azt mondja: „Én nem tudok feladni mindent”? Megfogom a kezedet, testvérem, odaviszlek a megfeszített Jézushoz, és azt mondom: „Csak nézz Rá! Mennyire szeretett Ő téged a Kálvárián! Csak nézz Rá!” Nézz Jézusra! Ő felajánlja, hogy betölti a szívedet az Ő Szent Szellemével, az Ő szeretetének, teljességének és erejének a Szellemével, hogy a szívedet valóságosan teljessé tegye a Szent Szellemmel. Mered erre azt mondani: „Félek”? Mered azt mondani: „Ezt nem tudom megtenni Jézusért”? Vagy a szívedből kiáltasz az Ő lábainál: „Úr Jézus, bármit, de be *kell* telnem a Te Szellemeddel!”

Gyakran imádkoztál, hogy Jézus maradandó közelsége és szeretete betöltsön téged? De ez nem történhet meg addig, amíg be nem teljesedsz a Szent Szellemmel. Óh, jöjj, és mondd, bármilyen áldozat is kell hozzá: „*Meglesz* nekem, Isten segítségével! Nem az *én erőmmel*, hanem Isten segítségével, meglesz nekem!”

És ezután jön az utolsó pont. Mondd ezt: „Ez az *enyém*!” Dicsőség Istennek, hogy van, aki ki meri mondani: „Ez az enyém.” Igen, amikor az ember elhatározta magát, aki eljutott a megítéltetésre és a bűnbánatra a bűnös élete miatt, amikor úgy, mint Péter, keservesen sírt vagy mélyen sóhajtozott Isten előtt: „Óh, Uram, milyen életet éltem!” Amikor az ember nyomorultnak érezte magát a gondolatra: „Nem élem a jobb életet, Jézus életét, a Szellem életét.” Amikor az ember elkezdi ezt érezni, és amikor megadja magát, Istenre hagyatkozik és igényli az áldást, „Uram, az enyém lehet, ez nekem van” – mit gondolsz? Van-e joga arra, hogy azt mondja: „Ez az *enyém*”? Igen, szeretteim, és mindnyájatoknak mondom Isten üzenetét, hogy ha készen álltok, ha készek vagytok, Isten kész arra, hogy végleg lezárja az alkut. Igen, a tiéd lehet most. *Most!* Érzelmi kirobbanás nélkül, anélkül, hogy a szívedet elárasztaná a fény, a tiéd lehet. Egyesekhez így jön, de sokakhoz nem. Az alávetett akarat csendes cselekedeteként felemelheted a szívedet hittel, és azt mondhatod: „Óh,

Istenem, odaadom magamat üres edényként, hogy beteljek a Szent Szellemmel. Odaadom magamat egyszer s mindenkorra, örökre." „Megtörtént, a nagy átadás megtörtént." Elmondhatod ezt most, ha elfoglalod a helyed Isten előtt.

Óh, szolgái az evangéliumnak, soha nem éreztétek a szükségét annak, hogy beteljesedjetek a Szent Szellemmel? A szívetek talán azt mondja, hogy semmit nem tudtok erről az áldásról. Óh, Krisztus munkásai, soha nem éreztétek a szükségét: „Be kell teljesednem a Szent Szellemmel"? Óh, Isten gyermekei, soha nem éreztétek, hogy felkel bennetek a remény: „Az enyém lehet ez az áldás, amiről másoktól hallok"?

Megteszed a lépést, és azt mondod: „Az enyém lesz"? Mondd ki, ne a saját erőddel, hanem kétségbeesetten. Ne törődj vele, ha úgy érzed, hogy a szíved hideg és zárva van, ne törődj vele. Csak engedelmesen add át magad, használd az akaratodat, vesd magad Jézus elé, és bízz Benne.

„Ez az *enyém,* mert most az én Uram, Jézus kezébe adom magamat. Az *enyém,* mert Jézus gyönyörködik abban, hogy odaadja a Szent Szellemet az Atyától, mindenkinek a szívébe. Az *enyém,* mert hiszek Jézusban, és Ő megígérte nekem, hogy aki hisz, abból élő víznek folyamai ömlenek. Az *enyém!* Az ENYÉM! Megragadom Jézus lábait, és itt maradok Isten trónjánál. Az *enyém,* mert Isten hűséges, és Isten megígérte."

6.

KRISZTUS JELENLÉTE

„De Jézus azonnal szólt hozzájuk, mondván: Bízzatok; én vagyok, ne féljetek!” Máté 14,27

Minden, amit az áldott Szellem munkájáról tudunk, attól függ, mit gondolunk Jézusról, mert a Szellem Krisztus Jézus*tól* jön hozzánk. Krisztus Jézus az, akihez a Szellem mindig elvezet minket, és a keresztény élet nagy szükséglete napról-napra és óráról-órára ez: az Isten Fiának jelenléte. Ha Krisztus velem van és Krisztus bennem van, akkor teljes az üdvösségem.

Beszéltünk a kudarcokkal terhelt és a testi életről, a hitetlen és engedetlen életről, az egyszer fent – egyszer lent életről, a szomorú és bánatos pusztai életről, de hallottuk és elhittük, hogy van szabadulás. Hála Istennek, Ő kihozott minket Egyiptomból, hogy bevigyen minket Kánaánba, Isten és Jézus Krisztus nyugalmába. Ő a mi békénk, Ő a mi nyugalmunk.

Óh, bárcsak velem lenne Jézus, minden bűn fölötti győzelemként: Jézus jelenléte erőként minden kötelesség teljesítéséhez! Akkor az életem Isten közösségének töretlen napfényében lenne, és boldog tapasztalatként beteljesedne az Ige számomra: „Fiam, te mindenkor velem vagy, és mindenem a tiéd.” És a szívem így felelne: „Atyám, nem tudtam, de igaz, én mindenkor Veled vagyok, és mindened az enyém.”

Isten mindenét Krisztusnak adta, és vágyik arra, hogy te és én teljesen Krisztusé legyünk. Minden éhes szívhez szólok, és azt mondom: Ha Isten dicsőségében akarsz élni, egy dolgot keress: igényeld, hidd, hogy Jézus jelen lehet veled életed minden pillanatában.

Szeretnék Jézus jelenlétéről beszélni, ahogy az a történet állítja elénk, amelyben Krisztus a vízen jár. Jöjj, és nézzünk meg néhány pontot, amit megmutat nekünk.

1. Gondoljunk először arra, hogy Krisztus jelenléte *elveszett.* Tudjuk, hogy a tanítványok szerették Krisztust, ragaszkodtak Hozzá, és minden

gyengeségükkel együtt, gyönyörködtek Benne. De mi történt? A Mester felment egy hegyre imádkozni, és átküldte őket a tenger túlsó partjára egyedül. Ő nem volt velük. Jött egy vihar, és ők igyekeztek, eveztek és dolgoztak, de a szél szembe fújt velük, nem haladtak, és fennállt a veszélye, hogy elvesznek. A szívükben azt mondhatták: „Óh, bárcsak itt lenne a Mester!"

De a Mester nem volt ott. Hiányzott nekik a jelenléte. Egyszer már korábban voltak viharban, és Krisztus azt mondta: „Hallgass, némulj el!" és minden rendben volt, de itt most sötétség volt, veszély, szörnyű baj, Krisztus pedig nem volt ott, hogy segítsen nekik.

Nem ilyen sok hívő élete időnként? Sötétségbe kerültem, bűnt követtem el, felhő van fölöttem, nem látom Jézus arcát, napokig csak dolgozom, aggódom és fáradozom, de minden hiába, hiányzik Jézus jelenléte. Óh, szeretett testvérem, hadd írjam le: Jézus jelenlétének az elvesztése minden nyomorúságunk és kudarcunk oka.

2. Nézzük meg a második lépést: Jézus jelenléte miatt *félnek.* Vágytak arra, hogy Jézus velük legyen, és Jézus éjfél után jött. A vízen járt a hullámok közt, de ők nem ismerték fel, és a félelem miatt kiáltoztak: „Ez egy szellem!" Az ő szeretett Uruk közeledett de ők nem tudták. Féltek a közeledése miatt.

És óh, hányszor láttam olyan hívőt, aki félt Krisztus közeledése miatt! Kiáltott Hozzá, vágyott Rá, mégis félt, amikor jött. És miért? Mert Jézus nem úgy jött, ahogy várta.

Talán egyesek azt mondták: „Sajnos, attól félek, soha nem lesz enyém Jézus állandó jelenléte." Hallottad, mit mondtunk a Szellemben való életről? Hallottad, mit mondtunk arról, hogy mindig Isten jelenlétében és Vele közösségben maradunk, és féltél tőle. Féltél tőle, és azt mondtad: „Ez túl magas és túl nehéz." Megijedtél attól a tanítástól, ami segített volna neked. Jézus eljött hozzád evvel a tanítással, és te nem ismerted fel az Ő szeretetét.

Vagy talán úgy jött, hogy megijedtél a jelenlététől. Talán Isten beszélt neked a bűneidről. Ott van az ingerlékenység bűne, vagy a szeretetlenség

bűne, vagy a meg nem bocsátás bűne, vagy a világiasság, a megalkuvás, a világgal való közösség bűne, az emberi dicséret szeretete, az emberektől és az emberek véleményétől való félelem, vagy a büszkeség és magabiztosság. Isten beszélt neked róla, de te megijedtél. Jézus közeledett hozzád, de féltél. Nem látod, hogyan adhatnád fel mindezt, nem vagy kész, hogy azt mondd: „Bármilyen áldozatot is követel ez tőlem, én megadom." És miközben Isten és Krisztus közeledett, hogy megáldjon téged, te féltél Tőle.

Óh, hívő, máskor Krisztus szenvedéssel jött hozzád, és talán azt mondtad: „Ha egészen szent akarok lenni, tudom, hogy szenvednem kell, és én félek a szenvedéstől." És féltél attól a gondolattól: „Lehet, hogy Krisztus szenvedéssel jön hozzám."

Féltek Krisztus jelenlététől! Óh, szeretett testvérem, elmondom neked, hogy ez félreértés. A tanítványoknak nem volt okuk arra, hogy féljenek a feléjük jövő „szellemtől," mert az maga Krisztus volt; és amikor Isten Igéje közel jön hozzád és megérinti a szívedet, emlékezz, hogy Krisztus az, akinek a szájából kijön a kétélű kard. Krisztus szeretettel jön, hogy kivágja a bűnt, hogy betöltse a szívedet Isten szeretetének az áldásával. Nehogy megijedj Krisztus jelenlététől!

3. Ezután következik a harmadik gondolat: Krisztus jelenléte *nyilvánvaló* lesz. Hála Istennek! Amikor Krisztus meghallotta, hogy kiáltoztak, ezt mondta nekik: „Bízzatok; én vagyok, ne féljetek!" Ah, micsoda boldogságot hoztak ezek a szavak a szívükbe! Ott van Jézus, megjelenik egy sötét tárgy, egy ijesztő alak. De ez a mi áldott Urunk. És, kedves barátaim, a Mester célja, akár szenvedéssel, akár máshogy az, hogy felkészítsen minket arra, hogy befogadjuk Krisztus jelenlétét, miközben Jézus ezt mondja: „Én vagyok, ne félj!"

Krisztus jelenléte nyilvánvaló lesz! El akarom mondani neked, Isten Fia vágyik arra, hogy kinyilatkoztassa Magát neked. Figyelj! *Figyelj!* FIGYELJ! Vágyakozik a szíved? Jézus azt mondja: „Bízzál; én vagyok, ne félj!"

Szeretett testvérem, Isten odaadta értünk Krisztust. Azt akarja Isten,

hogy Krisztus minden pillanatban velem legyen? Kétségkívül, Isten azt akarja, hogy Krisztus jelenléte az életem minden órájának öröme legyen, és egyvalami biztos: Krisztus ki tudja nyilatkoztatni Magát nekem minden pillanatban. Kész vagy rá, hogy jöjj, és igényeld ezt a kiváltságot? Ő ki tudja nyilatkoztatni Magát. Én nem tudom kinyilatkoztatni Őt neked, te nem tudod megragadni Őt, de Ő be tud világítani a szívedbe.

Hogyan láthatom a napfényt holnap reggel, ha még élek? A napfény kinyilatkoztatja magát. Hogyan ismerhetem Krisztust? Krisztus ki tudja nyilatkoztatni Magát. És mielőtt tovább mennék, imádkozom, hogy szánd oda a szívedet, és mondd el ezt az egyszerű imát: „Uram, nyilatkoztasd ki Magad nekem most, hogy soha ne veszítselek szem elől. Értesd meg velem, hogy a sűrű sötétségen át Te jössz, hogy megismertesd Magad." Senki ne kételkedjen, bármilyen sötét van is – talán éjfélkor, bármennyire éjfél van is a lélekben –, éjfélkor, a sötétségben is, Krisztus ki tudja nyilatkoztatni Magát.

Óh, hála Istennek, hogy gyakran tíz vagy húsz évi küszködés után, egyszer világosságban, máskor sötétségben, eljön az idő, amikor Jézus kész arra, hogy Nekünk adja Magát, és soha többé ne távozzon el tőlünk. Adja meg nekünk Isten Jézusnak ezt a jelenlétét!

4. És most jön a negyedik gondolat. Az első azt volt, hogy Jézus jelenléte *elveszett,* a második az, hogy Jézus jelenlététől *féltek,* a harmadik az, hogy Jézus jelenléte *megnyilvánult,* és negyedik az, hogy *vágytak* Jézus jelenlétére.

Mi történt? Péter hallotta az Urat, és Jézus ott volt, 30-40-50 méter távolságban, és úgy tett, mintha el akarna menni mellettük. De Péter – egy korábbi fejezetben már beszéltem Péterről, hogy milyen szörnyű hibák és testiesség volt benne –, de hála az Úrnak, Péter szíve rendben volt Krisztussal, akarta az Ő jelenlétét, és azt mondta: „Uram, ha Te vagy az, parancsolj, hogy Hozzád menjek a vízen."

Igen, Péter nem tudott nyugodni, olyan közel akart lenni Krisztushoz, amennyire csak lehetett. Látta, hogy Krisztus a vízen járt, és emlékezett, hogy Krisztus azt mondta: „Kövess engem." Emlékezett arra, hogy

Krisztus a csodálatos halfogással bebizonyította, hogy Ő a tenger és a vizek Mestere, és emlékezett arra, hogyan csendesítette le Krisztus a vihart, és érvek vagy latolgatás nélkül mindjárt azt mondta: „Az Úr új módon nyilvánul meg. Az én Uram új, természetfeletti erőt használ, és én oda tudok menni az én Uramhoz. Meg tudja tenni, hogy én ott járjak, ahol Ő jár." Úgy akart járni, ahogy Krisztus járt, közel akart járni Krisztushoz. Nem azt mondta: „Uram, hadd járjam körül a tengert," hanem ezt: „Uram, hadd menjek Hozzád."

Barátom, szeretnéd, hogy Krisztus jelenléte így a tiéd legyen? Nem úgy, hogy Krisztus leszálljon. Sok keresztény ezt akarja. Továbbra is a bűneikben akarnak járni, folytatni akarják a világias életüket, és azt akarják, hogy Krisztus leszálljon hozzájuk vigasztalással és szeretettel, de ez nem lehetséges. Ha Krisztus jelenlétét akarom, akkor úgy kell járnom, ahogy Ő járt. Ő természetfeletti módon járt. Szeretetben és Isten erejében járt.

A legtöbb embert azok a körülmények határozzák meg, amelyek közt élnek, és a legtöbben azt mondják, hogy a körülményeiktől függ a vallásosságuk. Százszor is hallottam embereket, akik azt mondták, hogy a körülményeik akadályozzák meg, hogy töretlen közösséget élvezzenek Jézussal.

Milyenek voltak a körülmények Krisztus körül? A szél és a hullámok – de Krisztus győztesen járt a körülmények fölött, és Péter azt mondta: „Ahogy az én Uram, úgy én is győzhetek minden körülmény fölött. Körülöttem minden semmi, ha Jézus velem van."

Ő vágyott Krisztus jelenlétére. Adja Isten, hogy amint Krisztus földi életére nézünk, és látjuk, hogyan győzte le Krisztus a hullámokat, és hogyan járt rajtuk, mindnyájan azt mondhassuk: „Úgy akarok járni, ahogy Jézus."

Ha ez a szíved vágya, akkor számíthatsz Jézus jelenlétére, de ha Krisztusénál alacsonyabb szinten akarsz járni, amíg akarsz egy kicsit a világból és egy kicsit a saját akaratodból, akkor nem számíthatsz Krisztus jelenlétére. Közel Krisztushoz és ahogy Krisztus – a kettő együtt jár. Elfogadod ezt? Péter úgy akart járni, ahogy Krisztus, hogy közel jusson

Krisztushoz, és ezt akarom felajánlani mindnyájatoknak. Ezt mondom a leggyengébb hívőnek: „Isten jelenlétével tiéd lehet Krisztus jelenléte és közössége minden nap, egész életeden át.”

El akarom hozni neked ezt az ígéretet, de el kell mondanom Isten feltételét: járj úgy, ahogy Krisztus, és akkor mindig közel maradsz Hozzá. Krisztus a jelenlétébe hív, hogy jöjj és légy töretlen közösségen Vele.

5. Azután jön következő gondolat. Éppen most *vágytunk* Krisztus jelenlétére, és a következő gondolatom: Krisztus jelenlétében *bízunk.* Az Úr Jézus azt mondta: „Jöjj,” és mit tett Péter? Kilépett a hajóból. Hogy merte megtenni ezt a természet minden törvénye ellenére? Hogy merte megtenni? Kereste Krisztust, hallotta Krisztus hangját, bízott Krisztus jelenlétében és erejében, és Krisztus hitében azt mondta: „Tudok járni a vízen,” és kilépett a hajóból. Ez a fordulópont, ez a döntő pillanat. Péter látta Krisztust egy természetfeletti erő megnyilvánulásában, és elhitte, hogy az a természetfeletti erő benne is munkálkodhat, és ő is élhet természetfeletti életet. Hitte, hogy ez a vízen járásra is vonatkozik, és ebben rejlik a hitben való élet titka. Krisztusnak természetfeletti ereje volt, a menny ereje, a szentség ereje, az Istennel való közösség ereje, és Krisztus meg tudja adni nekem a kegyelmet, hogy úgy éljek, ahogy Ő élt. Ha úgy mint Péter, én is Krisztusra nézek, és azt mondom Neki: „Uram, mond ki a szót, és én jövök,” és ha hallom, ahogy Krisztus azt mondja: „Jöjj,” akkor nekem is lesz erőm arra, hogy járjak a hullámokon.

Láttál már szebb és tanulságosabb képet a keresztény életről? Egyszer prédikáltam erről sok évvel ezelőtt, és akkor megtöltötte a szívemet ez a gondolat: a keresztény élet olyan, mint Péter vízen járása. Ugyanolyan nehéz vagy lehetetlen Krisztus nélkül, ugyanolyan áldott és biztonságos Krisztussal. Ilyen a keresztény élet: lehetetlen Krisztus közelsége nélkül, teljesen biztonságos és áldott, még ha nehéz is, Krisztus jelenlétében.

Testvérem, megpróbáltalak egy jobb életre hívni a Szellemben ezeken az oldalakon, egy életre közösségben Istennel. Csak egy dolog tehet képessé arra, hogy így élj: ha az Úr Jézus fogja a kezedet a nap minden pillanatában. „De lehetséges ez?” – kérdezed. Igen, lehetséges. „Olyan sok

dologra kell gondolnom. Néha a nap négy vagy öt órájában az üzlet sűrűjében járok, tíz ember vesz körül, és mindegyik azt akarja, hogy figyeljek rá. Hogyan lehetek így mindig Jézus jelenlétében?”

Úgy, kedves testvérem, hogy Jézus a te Istened, és csodálatosan szeret téged, és világosabbá tudja tenni a jelenlétét számodra, mint a körülötted álló tíz ember. Ha reggel rászánod az időt, és szövetségre lépsz Vele minden reggel: „Uram, Jézus, semmi sem elégíthet meg, csak a Te folyamatos jelenléted,” akkor Ő megadja neked, biztosan megadja neked.

Péter bízott Krisztus jelenlétében, és azt mondta: „Ha Krisztus hív engem, akkor Hozzá tudok menni a hullámokon.” Bízunk Krisztus jelenlétében? Hogy átmenjünk az élet minden körülményén és kísértésén éppen úgy, mintha vízen járnánk? Úgy, hogy nincs szilárd talaj a lábunk alatt, nem tudjuk, milyen erősek lesznek a sátán kísértései, de hisszük, hogy Isten azt akarja, hogy természetfeletti életben járjunk az emberi erőn felül. Isten azt akarja, hogy Krisztus Jézusban éld az életedet.

Akarod ezt az életet élni? Akkor jöjj, és mondd: „Úr Jézus, hallottam az ígéretedet, hogy a Te arcod velem megy.” Azt mondtad: „Az én arcom veled megy” – és Uram, én igényt tartok erre, bízom Benned.

6. A hatodik lépés ebben a csodálatos történetben az, hogy Krisztus jelenlétét *elfelejtik*. Péter kiszállt a hajóból, és elkezdett menni az Úr Jézus felé, Rajta tartva a szemét. Bízott Krisztus jelenlétében, és bátran járt a hullámok fölött; de egyszer csak levette a szemeit Jézusról, és hirtelen süllyedni kezdett. Ott volt Péter, a hitbeli járás végén, elázva, merülve és kiáltva: „Uram, segíts!”

Tudom,vagytok néhányan, akik ezt mondjátok a szívetekben: „Hah, ez lesz veletek, ti magasabb élet keresztények.” Vannak emberek, akik azt mondják: „Soha nem élhetsz így, ne beszélj róla, mindig el fogsz bukni.” Péter mindig elbukott pünkösd előtt. Azért, mert a Szent Szellem még nem jött el, ezért az ő esete arra tanít minket, hogy amíg Péter még a testi életben volt, addig el kellett buknia így vagy úgy. De hála Istennek, volt valaki, aki felemelte őt a bukásból, és az utolsó pontunkban bebizonyítjuk, hogy a bukásból szorosabb közössége származott Jézussal, mint előtte

valaha, és még jobban függött Tőle. De előbb figyeld, mit mondok neked erről a bukásról.

Mondhatja valaki: „Megpróbáltam azt mondani ‘Uram, megpróbálok így élni,’ de mondd meg nekem, ha elbukom, mi lesz akkor?” Tanuld meg Pétertől, mit kell tenned. Mit tett Péter? Éppen az ellenkezőjét annak, amit legtöbben tennének. Mit tett, amikor elkezdett süllyedni? Abban a pillanatban, egy szó önkárhoztatás és önvád nélkül, így kiáltott: „Uram, segíts!”

Szeretném megtanítani ezt minden kereszténynek. Emlékszem arra az időre a szellemi életemben, amikor ez világos lett számomra. Azelőtt, ha elbuktam, az egyetlen gondolatom önmagam vádlása és kárhoztatása volt, és úgy gondoltam, az jót tett nekem. De rájöttem, hogy nem tett jót nekem, és megtanultam Pétertől, hogy az a dolgom, hogy abban a pillanatban, amelyben elbukom, azt mondjam: „Jézus, Mester, segíts!” És abban a pillanatban, hogy ezt kimondom, Jézus segít nekem.

Emlékezz, nem lehetetlen, hogy elbukj. Több keresztényre is gondolok, akik azt mondták, „Uram, kérem a Szent Szellem teljességét. Minden nap minden órájában a Szent Szellemmel telve akarok élni.” Emlékszem olyan őszinte lélekre, aki remegő hittel mondta ezt, mégis elbukott. Azt akarom mondani annak a léleknek: Ne csüggedj! Ha elbuksz, azonnal, késlekedés nélkül, fordulj Jézushoz. Ő mindig kész meghallgatni, és abban a pillanatban, amikor rájössz, hogy harag, meggondolatlan beszéd, vagy más rossz történt, az élő Jézus azonnal ott van, Ő olyan kegyelmes és olyan hatalmas. Fordulj Hozzá, és azonnal ott lesz a segítség. Ha megtanulod ezt tenni, Jézus fel fog emelni, és tovább vezet egy olyan úton, amelyen az Ő ereje biztosít téged a bukás ellen.

7. És akkor jön az utolsó gondolatom. Péter megfeledkezett Jézus jelenlétéről, miközben a hullámokat nézte; de most, végül, a miénk Jézus jelenléte, mert *visszakaptuk*. Igen, Jézus kinyújtotta a kezét, hogy megmentse őt. Lehetséges – mivel Péter nagyon büszke, magabiztos ember volt –, lehetséges, hogy el kellett merülnie, hogy megtudja, hogy nem a hite tudta megmenteni őt, hanem Krisztus ereje. Isten azt akarja, hogy tanuljuk

meg a leckét, hogy amikor elesünk, kiálthatunk Jézushoz, és Ő azonnal kinyújtja a kezét. Emlékezzünk, hogy Péter visszasétált a hajóhoz, és nem már merült el. Miért? Mert Krisztus nagyon közel volt hozzá. Emlékezz, lehetséges, hogy ha jól használjuk a kudarcot, sokkal közelebb lehetünk Krisztushoz utána, mint előtte voltunk. Azt mondom, használd helyesen. Tehát jöjj, és ismerd el: „Bennem nincs semmi, de bízni fogok az Úrban határtalanul." Tanítson meg téged minden kudarc újra Krisztusba kapaszkodni, és Ő be fogja bizonyítani, hogy hatalmas és szeretetteljes segítő.

Jézus jelenlétét visszakaptuk! Igen, Krisztus kézen fogta és megsegítette, és nem tudom, hogy kéz a kézben mentek-e negyven vagy ötven métert vissza a hajóig, vagy Krisztus hagyta-e, hogy Péter mellette menjen; de azt tudom, hogy nagyon közel voltak egymáshoz, és az Úr közelsége volt az, ami megerősítette őt.

Emlékezzünk, mi történt azután, hogy ez történt Péterrel. Felállították a keresztet, kiömlött a vér, megnyílt a sír, megtörtént a feltámadás, megnyílt a menny, és a Felmagasztalt Szelleme leszállt. Hidd el, hogy lehetséges, hogy Jézus jelenléte velünk legyen minden nap és mindvégig. A te Istened neked adta Krisztust, és úgy akarja Krisztust a szívedbe adni, hogy a jelenléte veled legyen életed minden pillanatában.

Ki van készen, hogy felemelje a szemeit és a szívét, és így kiáltson: „Isten mértéke szerint akarok élni!" Ki kész rá? Ki áll készen, hogy Jézus karjaiba vesse magát, és olyan hittel éljen, ami legyőzi a szeleket és a hullámokat, a körülményeket és a nehézségeket? Ki kész arra, hogy ezt mondja: „Uram, parancsolj, hogy hozzád menjek a vízen"? Te készen vagy? Figyelj! Jézus azt mondja: „Jöjj!" Kilépsz ebben a pillanatban? Ott van a hajó, Péter régi élete. Ismerte a tengert gyermekkora óta, és az a hajó nagyon szent hely volt számára. Krisztus ott ült mellette. Krisztus abból a hajóból prédikált. Péter hajójából adta Krisztus a csodálatos halfogást. Ez nagyon szent hajó volt, de Péter elhagyta, hogy egy még szentebb helyre jusson, hogy Jézussal a vízen járjon.

Ez új és isteni élmény volt. A keresztény életed lehet nagyon szent

dolog, mondhatod ezt: „Krisztus megmentett engem a vére által, kegyelemből sok élményben részesített. Isten kegyelmet adott a szívembe.” De bevallhatod: „Nem élek igazi, tartós közösségben, a szelek és a hullámok gyakran megrémítenek és elmerülök.”

Óh, lépj ki a múltbeli élmények hajójából, és lépj ki Krisztus szavára, és hidd el: „Jézussal tudok vízen járni.” Amikor Péter a hajóban volt, mi volt közte és a tenger mélye között? Néhány deszka. De amikor kilépett a vízre, mi volt közte és a tenger között? Nem deszka, hanem a Mindenható Jézus szava.

Jössz, és korábbi tapasztalat nélkül ráállsz Jézus szavára: „Íme, én mindig veled vagyok”? Ráállsz az Ő szavára: „Bízzál, ne félj, én vagyok”? Jézus minden pillanatban a mennyben él. Jézus az Ő Szelleme által minden pillanatban ezt suttogja, és minden pillanatban él, hogy igazzá tegye.

Fogadd el most, fogadd el most! Az én uram, Jézus minden vészhelyzetet meg tud oldani. Az én uram, Jézus minden lélek akaratát tudja teljesíteni. Az én egész szívem azt mondja: „Ő meg *tudja,* Ő meg *tudja* tenni; Ő *megteszi,* Ő *megteszi*!” Óh, gyertek, hívők, és kérjük most határozottan, csendesen, nyugodtan – kérjük el, *kérjük el*, **kérjük el**, KÉRJÜK EL!

7.

ÜZENET MUNKÁSOKNAK

Valamikor ezt a kifejezést olvastam egy régi szerzőtől: „A lelkész első feladata az, hogy alázatosan kérje Istent, hogy mindazt, amit el akar végezni a hallgatóiban, először igazán és teljesen végezze el benne." Ezek a szavak azóta is megmaradtak bennem. Micsoda komoly alkalmazása ez annak a témának, ami lefoglalta a figyelmünket az előző részekben – hogy a Szent Szellem teljességében éljünk és dolgozzunk!

És mégis, ha helyesen értjük az elhívásunkat, mindnyájunknak ezt kell mondanunk: Ez az, amitől minden függ. Mi haszna van azt mondani az embereknek, hogy teljenek be Isten Szellemével, ha amikor megkérdezik tőlünk: „Isten megtette veled?" azt kell felelnünk: „Nem, nem tette meg"? Mi haszna van azt mondanom az embereknek, hogy Jézus Krisztus bennünk lakhat minden pillanatban, és megőrizhet minket a bűntől és a valóságos vétektől, és hogy Isten állandó jelenléte az osztályrészünk lehet minden nap, ha nem várok először Istenre, hogy először velem tegye meg valóban és teljesen napról-napra?

Nézz az Úr Jézus Krisztusra: amikor Krisztus megkapta a Szent Szellemet a mennyből, Bemerítő János azt mondta, hogy „Ő merít be a Szent Szellembe." Csak azt tudom átadni másoknak, amit Isten nekem adott. Ha az életemben szolgálóként a test nagyban érvényesül, ha az életem megszomorítja Isten Szellemét, akkor csak arra számíthatok, hogy az emberek általam nagyon vegyes életet kapnak. De ha Isten élete bennem lakik, és be vagyok telve az Ő erejével, akkor remélhetem, hogy az élet, ami belőlem kiárad, megtölti a hallgatóimat is.

Utaltunk arra, hogy minden hívőnek szüksége van arra, hogy beteljen a Szellemmel; és ami még mélyebben érdekel minket, vagy jobban lefoglalhatja a figyelmünket, hogy imádkozva fontoljuk meg, hogyan érjük el, hogy a gyülekezeteink elhiggyék, hogy ez lehetséges; és hogyan vezethetünk tovább minden hívőt, hogy ő maga keresse, várja, fogadja el és élje meg? De testvéreim, az üzenetnek belőlünk kell jönnie, bizonyságtételként a saját élményünkről, Isten kegyelme által.

Ugyanaz a szerző, akire utaltam, máshol ezt mondja: *„Egy lelkész első dolga, amikor látja, hogy emberek felébrednek és Krisztushoz jönnek, tovább vezetni őket, hogy megismerjék a Szent Szellemet.”* Milyen igaz! Nem ezt találjuk végig Isten Igéjében?

Bemerítő János úgy hirdette Krisztust, mint „az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit.” Máténál azt olvassuk, azt is mondta, hogy Krisztus „Szent Szellembe és tűzbe merít majd.” János evangéliumában azt olvassuk, hogy a Bemerítőnek azt mondták, hogy akire látja leszállni a Szellemet, és rajta maradni, az merít a Szellembe. Így Bemerítő János tovább vezette az embereket Krisztustól, hogy várják a Szent Szellemet maguknak.

És mit tett Jézus? Három évig a tanítványaival volt, tanította és képezte őket, de mielőtt elment, a búcsúbeszédében utolsó éjszaka, mi volt az Ő nagy ígérete a tanítványoknak? „kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad nektek… az igazság Szellemét.”

Korábban már megígérte a Benne hívőknek, hogy „élő víznek folyamai” fognak ömleni belőlük; amit az evangélista úgy magyaráz, hogy a Szent Szellemet jelenti: „Ezt pedig a Szellemről mondta.” De ez az ígéret csak akkor teljesedett be, miután Krisztus „megdicsőíttetett.” Krisztus úgy mutat a Szent Szellemre, mint az Ő megdicsőülésének gyümölcsére. A megdicsőült Krisztus a Szent Szellemhez vezet. A búcsúbeszédében Krisztus arra vezeti a tanítványokat, hogy várjanak a Szent Szellemre, mint az Atya nagy áldására.

Azután amikor Krisztus megállt az Ő mennyei trónjának zsámolyán, az Olajfák hegyén, készen arra, hogy felemelkedjen, mik voltak a szavai? „Vesztek erőt, miután a Szent Szellem eljön reátok: és tanúim lesztek.” Krisztus folyamatosan azon dolgozott, hogy megtanítsa a tanítványait, hogy várják a Szent Szellemet. Nézz végig az Apostolok Cselekedetein, és ugyanazt látod. Péter a pünkösd napján azt prédikálta, hogy Krisztus felmagasztaltatott, és megkapta az Atyától a Szent Szellem ígéretét; és ezt mondta az embereknek: „Térjetek meg és merítkezzetek be mindnyájan a Jézus Krisztus nevében a bűnök bocsánatára, és veszitek a Szent Szellem

ajándékát.” Tehát amikor hiszek a feltámadt, felemelkedett Jézusban, megkapom a Szent Szellemet.

Nézzük meg, miután Filep prédikálta az evangéliumot Szamáriában, férfiak és nők megtértek, és nagy öröm volt abban a városban. A Szent Szellem cselekedett, de valami még mindig hiányzott. Péter és János lementek Jeruzsálemből, imádkoztak a megtértekért, rájuk tették a kezeiket, „és vettek Szent Szellemet.” Azután tudatosan birtokolták és élvezték a Szellemet, de addig nem voltak teljesek. Pál megtért Jézus hatalmas ereje által, aki megjelent neki a damaszkuszi úton, mégis el kellett mennie Ananiáshoz, hogy megkapja a Szent Szellemet.

Azután azt olvassuk, hogy amikor Péter elment prédikálni Kornéliuszhoz, és hirdette Krisztust, „leszállt a Szent Szellem mindazokra, akik hallgatták e beszédet;” amit Péter jelnek tekintett arra, hogy ezek a pogányok egyek voltak a zsidókkal Isten kegyelmében, mivel ugyanabban a bemerítésben volt részük.

És végigmehetünk sok levélen, ahol ugyanazt az igazságot találjuk. Nézzük meg a Rómaiakhoz írt csodálatos levelet. A hit általi megigazulást írja le az első öt részben. Azután a hatodikban és a hetedikben, bár úgy írja le a hívőt, mint aki meghalt a bűnnek és a törvénynek, és összeházasodott Krisztussal, mégis irtózatos küzdelem folyik az újjászületett ember szívében, amíg meg nem kapta a Szent Szellem teljes erejét. De a nyolcadik részben, „a Jézus Krisztusban való élet Szellemének törvénye” megszabadít minket „a bűn és a halál törvényétől.” Azután nem vagyunk „testben, hanem szellemben,” Isten Szelleme lakik bennünk. A tanítás mind a Szent Szellemhez vezet.

Nézzük meg még egyszer a Galatákhoz írt levelet. Mindig úgy beszélünk erről a levélről, mint a hit általi megigazulás tanításának nagy forrásáról: de észrevetted valaha, hogy a Szent Szellemről szóló tanítás milyen kiemelt helyet foglal el benne? Pál ezt kérdezi a galata gyülekezettől: „a törvény cselekedeteiből kaptátok-e a Szellemet, avagy a hit hallásából?” A hit hallása volt az, ami a Szellem erejének teljes élvezetére vezette őket. Ha a törvény cselekedeteiből akartak megigazulni,

kiestek a kegyelemből. „Mert mi *a Szellem által*, hitből várjuk az igazság reménységét.” És azután az ötödik rész végén azt mondja: „Ha a Szellem szerint élünk, a Szellem szerint is járjunk.”

És ha a Korintusiakhoz írt levelekhez megyünk, azt találjuk, hogy Pál megkérdezi a Korintusban lévő keresztényektől: „nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakó Szent Szellem temploma?” Ha belenézünk az Efezusiakhoz írt levélbe, azt találjuk, hogy a Szent Szellemről szóló tanítást tizenkétszer említi. A Szellem pecsételi el Isten embereit: „megpecsételtettetek az ígéret Szent Szellemével.” Ő világosítja meg őket: „a dicsőség Atyja adjon nektek bölcsesség és kijelentés Szellemét az Ő megismerésében.” Krisztus által van mind zsidóknak mind görögöknek „menetelünk mindkettőnknek egy Szellemben az Atyához.” Ők „együtt építtettek Isten hajlékává a Szellem által.” A hívők: „hatalmasan megerősödjetek az Ő Szelleme által a belső emberben.” „Teljes alázatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben, Igyekezvén megtartani a Szellem egységét a békesség kötelében.” Avval, hogy nem szomorítjuk meg az Isten Szent Szellemét, megőrizzük a megpecsételésünket „a teljes váltság napjára.” Betelünk a Szellemmel, „énekelvén és dicséretet mondván” szívünkben az Úrnak, így dicsőítjük Őt. Tanulmányozd alaposan ezeket a leveleket, és meglátod, hogy amit mondanak, az igaz – hogy az apostol nagy gondot fordít arra, hogy elvezesse a keresztényeket a Szent Szellemhez, mint a keresztény élet beteljesedéséhez.

A Szent Szellem volt az, Aki a gyülekezetnek adatott pünkösdkor, és a Szent Szellem az, Aki most a pünkösdi áldást adja. Ez az erő arra adatott, hogy megáldja az embereket, ez adott olyan csodálatos életet, szeretetet és önfeláldozást a korai gyülekezetben, és ezért nézünk vissza azokra a napokra úgy, mint a gyülekezet történelmének legszebb napjaira.

És az erőnek ugyanez a Szelleme kell lakjon minden hívő szívében a mi időnkben, hogy megadja a gyülekezetnek az igazi pozícióját. Kérjük tehát Istent, hogy minden szolgáló és keresztény munkás fel legyen ruházva a Szent Szellem erejével, hogy Ő megvizsgáljon és megpróbáljon minket, és

képessé tegyen, hogy őszintén válaszoljunk a kérdésre: „Megismertem a Szent Szellem bent lakását és betöltését, amit Isten akar számomra?" Mindnyájan tegyük fel magunknak a kérdést: „Nagyon igyekszem, hogy megtudjam, mit jelent, hogy a Szent Szellem bennem lakik, hogy segíthessek másoknak, hogy ők is alávessék magukat a bennük lakó Szent Szellemnek, és hogy Ő teljesen kinyilatkoztassa Krisztust az Ő isteni üdvözítő és megtartó erejében?"

Nem kell mindnyájunknak megvallanunk: „Uram, ezt alig értettem meg. Alig mutatkozott meg ez a munkámban és a prédikálásomban"? Szeretett testvéreim, „Minden lelkész első feladata az, hogy alázatosan kérje Istent, hogy amit akar, hogy megtörténjen a hallgatóiban, először teljesen és igazán történjen meg benne." A második kötelessége az, hogy akik felébredtek és Krisztushoz mentek, azokat elvezesse a Szent Szellem jelenlétének és bent lakásának teljes ismeretére.

Ha valóban teljes összhangba akarunk kerülni evvel a két nagy elvvel, akkor fel kell tennünk néhány nagyon fontos további kérdést. Az első kérdés ez: „Miért van az, hogy Krisztus gyülekezetében olyan kevéssé ismerik el gyakorlatban a Szent Szellem erejét?"

Nem úgy beszélek hozzátok, testvérek, mintha nem ismernétek az erről szóló tanítást. Úgy szólok hozzátok, mint akik hisztek a Szent Szellemben, mint az örökké áldott Szentháromság harmadik személyében. De bizalmasan azt mondom nektek, akik készek vagytok bevallani, hogy a Szent Szellem igazságát, vagy a jelenlétét és az erejét nem ismerik el a gyülekezetben úgy, ahogy kellene. A kérdés tehát ez: Miért nem ismerik el? A válaszom az, hogy a szellemi mivolta miatt. Ez az emberi elme számára az egyik legnehezebben felfogható igazság a Bibliában. Isten kinyilatkoztatta Magát a teremtésben az egész világmindenségben. Kinyilatkoztatta Magát a megtestesült Krisztusban – és micsoda tanulság van Krisztus személyében, szavaiban és cselekedeteiben! De a Szent Szellem titokzatos bent lakása, elrejtve a hívő életének rejtett mélységeiben, mennyivel kevésbé könnyű ezt megérteni!

A gyülekezet korai, pünkösdi napjaiban ez az ismeret belülről fakadt, ők

birtokolták a Szellem erejét. De nem sokkal azután a világ szelleme elkezdett beszivárogni a gyülekezetbe, és fölé kerekedett. Ezt követte a szertartásosság és babona még mélyebb sötétsége a Római Katolikus Egyházban, amikor a világ szelleme teljesen legyőzte azt, amit helytelenül Krisztus Egyházának tekintettek.

A reformáció Luther napjaiban helyreállította a Krisztusban való hit általi megigazulást, de a Szent Szellemről szóló tanítás nem foglalta el a megfelelő helyét, mert Isten nem nyilatkoztat ki minden igazságot egyszerre. A világ szelleméből még mindig sok maradt a Református egyházakban, de Isten most felébreszti a gyülekezetet, hogy igyekezzenek megismerni a Szent Szellem helyének és erejének Igei gondolatát. Könyvek, beszélgetések és konferenciák által sok szív mozdul meg.

Testvéreim, ez a mi nagy kiváltságunk, hogy részt veszünk ebben a nagy mozgalomban; és vegyünk részt a munkában buzgóbban, mint valaha. Mondjuk mindnyájan, hogy az én nagy munkám, amikor Krisztust prédikálom az, hogy rávezetem az embereket, hogy ismerjék meg a Szent Szellemet, Aki egyedül tudja megdicsőíteni Krisztust. Én megpróbálhatom dicsőíteni Krisztust a prédikálásommal, de semmi haszna nem lesz Isten Szelleme nélkül.

Biztathatom az embereket, hogy gyakorolják a szentséget és minden keresztény erényt, de minden győzködésemnek nagyon kevés hatása lesz, ha nem segítek nekik hinni, hogy bennük kell laknia a Szent Szellemnek, Aki minden pillanatban képessé teszi őket arra, hogy Krisztus életét éljék. A Szent Szellem azért adatott a mennyből, hogy nyilvánvalóvá tegye számunkra Krisztus jelenlétét. Amíg Jézus testben volt, a tanítványai túlságosan a test ereje alatt voltak ahhoz, hogy Krisztus lakozást vehessen a szívükben. Ő azt mondta, szükséges, hogy Ő elmenjen, hogy a Szellem eljöhessen; és Ő megígérte azoknak, akik szerették Őt és megtartották a parancsait, hogy a Szellemmel Ő is eljön, és velük fog lakni.

Így tehát a Szent Szellem nagy munkája az, hogy kinyilatkoztassa az Atyát és a Fiút Isten embereinek a szívében. Ha hiszünk és megtanítjuk az embereknek, hogy a Szent Szellem valósággá teheti számukra Krisztust

minden pillanatban, akkor az emberek megtanulják elhinni és elfogadni Krisztus jelenlétét és erejét, amiről még túl keveset tudnak.

Azután felmerül egy másik kérdés is, hogy mire számítsunk, amikor a Szent Szellemet felismertük és befogadtuk? Ezt a kérdést azért teszem fel, mert gyakran felfigyeltem valami nagyon érdekesre – és azt mondhatom, némileg aggasztóra. Néha hallok embereket, akik buzgón imádkoznak a Szent Szellem keresztségért, hogy Ő adjon nekik erőt a munkájukhoz. Szeretett testvéreim, erre az erőre nem csak a munkánkhoz van szükségünk, hanem a mindennapi életünkhöz is. Emlékezz, mindig szükségünk van rá!

Az Ószövetség idején a Szellem leszállt erővel a prófétákra és más ihletett emberekre, de nem lakott bennük véglegesen. Ugyanúgy, a korintusiak gyülekezetében a Szent Szellem eljött erővel, hogy csodálatos ajándékokat adjon, mégis az Ő megszentelő kegyelméből csak kis mértékben részesedtek. Emlékeztek a testi viszálykodásokra, irigységekre és megoszlásokra, amik ott voltak. Megvolt náluk az ismeret és a bölcsesség ajándéka, de sajnos a büszkeség, a szeretetlenség és más bűnök sokuk jellemét eltorzították.

Mire tanít ez minket? Arra, hogy egy embernek lehet nagy ajándéka a munkára, miközben nagyon kevés van neki a benne lakó Szellemből. Az 1Korintus 13. arra emlékeztet minket, hogy bár lehet olyan hitünk, ami hegyeket mozdít el, ha nincs bennünk szeretet, akkor semmik vagyunk. Meg kell lennie bennünk annak a szeretetnek, aminek az eredménye Jézus alázata és önfeláldozása. Ne tegyük első helyre az ajándékokat, amik a birtokunkban vannak; ha ezt tesszük, lehet, hogy nagyon kevés áldásban lesz részünk. Hanem igyekezzünk elsősorban, hogy Isten Szelleme világosságként és a szentség erejeként jöjjön a bennünk lakó Jézustól. Legyen a Szent Szellem első munkája az, hogy mélyen, a porig megalázzon téged, hogy az egész életed érzékeny, megtört szívű várakozás legyen Istenre a felülről jövő irgalom tudatában.

Ne keress nagy ajándékokat; valami mélyebbre van szükséged. Nem elég, ha egy fa ágakat növeszt az ég felé, és sűrűn beborítják a levelek; azt akarjuk, hogy a gyökere mélyen a földbe ereszkedjen. Az a gondolat, hogy

a Szent Szellem bennünk van, és a remény, hogy telve vagyunk a Szellemmel, mindig járjon együtt a megtört és bűnbánó szívvel. Hajoljunk nagyon mélyre Isten előtt, miközben várunk a kegyelmére, hogy betölt és megszentel minket. Nem úgy akarunk erőt, amit Isten megenged, hogy használjunk, hogy közben a bensőnk nincs megszentelve. Azt akarjuk, hogy Isten teljesen nekünk adja Magát. Alkalmas időben jöhet a különleges ajándék, de először és most, a Szent Szellem ereje végezzen el bennünk valami sokkal nagyobbat és hatásosabbat, mint bármely ilyen ajándék. Keressük ezért, ne csak az erő keresztségét, hanem a szentség keresztségét; keressük azt, hogy a belső természetünk megszentelődjön a bennünk lakó Jézus által, és azután jöjjön az erő, ahogy szükséges.

Van egy harmadik kérdés. Képzeljük, el, hogy valaki azt mondja: – „Odaadtam magam, hogy beteljek a Szellemmel, de nem érzem, hogy bármi változás történt volna az állapotomban. Nem beszélhetek megváltozott tapasztalatról. Akkor most mit gondoljak? Nem kell azt gondolnom, hogy az odaszánásom nem volt őszinte?” Nem, ne gondold ezt. „De akkor mi van? Isten nem válaszol?”

Szeretteim, Isten válaszol, de nem mindig adott hónapokon vagy éveken belül. „Akkor szerinted mit csináljak?” Őrizd meg azt a helyet Isten előtt, amit elfoglaltál, és maradj meg benne minden nap. Mondd azt: „Óh, Istenem, odaadtam magam, hogy beteljek, itt vagyok üres edényként, bízom Benned, és várom, hogy betölts.” Foglald el ezt a helyet minden nap és minden órában. Kérd Istent, hogy írja a szívedbe. Adj oda Istennek egy üres, odaszánt edényt, hogy betöltse a Szent Szellemmel. Foglald el ezt a helyet folyamatosan.

Lehet, hogy nem vagy teljesen felkészülve. Kérd Istent, hogy tisztítson meg, adjon neked kegyelmet, hogy elkülönülj mindentől, ami bűnös – a hitetlenségtől vagy bármitől, ami akadály lehet. Azután foglald el a helyedet Isten előtt, és mondd: „Istenem, te hűséges vagy; és szövetségre léptem Veled, hogy a Te Szent Szellemed betöltsön engem, és hiszem, hogy te teljesíted.” Testvéreim, ezt mondom saját magamnak és az evangélium minden szolgájának, és minden munkatársnak, férfinak és nőnek, hogy ha így jövünk Isten elé, önmagunk teljes átadásával, bátor,

hívő hozzáállással, akkor Isten ígéretének teljesülnie kell.

Ha az én tapasztalatomról kérdeznél, ezt mondanám: Voltak idők, amikor én magam is alig tudtam, mit gondoljak ebben a dologban Istennek az imáimra adott válaszáról; de örömöt és megerősítést jelentett számomra, hogy elfoglaltam és megtartottam a helyemet, és azt mondtam: „Istenem, odaadtam magamat Neked. A Te kegyelmed vezetett engem Krisztushoz, és előtted állok bizalommal, hogy megtartod a Te szövetségedet velem mindvégig. Üres edény vagyok, Te vagy az Isten, aki mindent betöltesz."

Isten hűséges, és Ő megadja a megígért áldást az Ő saját idejében és módján. Szeretett testvérem, ne elégedj meg kevesebbel, mint a teljes egészséggel és a teljes szellemi élettel. „Teljesedjetek be a Szellemmel!"

Hadd térjek most vissza arra a két kifejezésre, amikkel kezdtem: „A lelkész első feladata az, hogy alázatosan kérje Istent, hogy mindazt, amit el akar végezni a hallgatóiban, először igazán és teljesen végezze el benne." Testvérem, megkérdezem, nem ez a szíved vágya, hogy olyan hívőkből álló gyülekezeted legyen, akik telve vannak a Szent Szellemmel? Nem ez a szüntelen való imád Krisztus Gyülekezetéért, amelyben szolgálsz, hogy a szentség Szelleme, Isten Fiának a Szelleme, a nem világias és mennyei dolgokról gondolkodó Szellem uralja; és hogy a bűn fölötti győzelem és hatalom Szelleme betöltse a gyermekeit? Ha kész vagy arra, hogy ez eljöjjön, akkor az első kötelességed az, hogy neked magadnak meglegyen.

És azután a második mondat: „Minden lelkész dolga az, hogy az embereket, akik Krisztushoz jöttek, tovább vezesse, hogy teljesen beteljenek a Szent Szellemmel." Hogyan végezhetem sikeresen a munkámat? Megértem, micsoda kiváltság az, ha Isten Szelleme vezet mindenben, amit teszek. Amikor a Bibliámat tanulmányozom, imádkozom, látogatok, szervezek, vagy bármit teszek, Isten kész arra, hogy vezessen engem az Ő Szent Szelleme által.

Néha megalázó tapasztalat számomra, hogy nem vigyázok, és nem várok az áldásra. Ilyen esetben Isten ismét visszahozhat engem. De ott van az a boldog élmény is, amikor Isten keze vezet, gyakran mély sötétségen keresztül, az Ő Szent Szelleme által.

Járjunk úgy az emberek közt, mint Isten emberei, hogy ne csak prédikáljunk egy könyvről, és amiről a szívünkben hisszük, hogy igaz, hanem azt prédikáljuk, amik vagyunk, és amink van a saját tapasztalatunkban. Jézus arra hív minket, hogy az Ő *tanúi* legyünk. Mit jelent ez? A Szent Szellem lehozta a mennyből az embereknek a felmagasztalt Krisztus dicsőségében és örömében való részvételt. Péter és mások, akik beszéltek Vele, beteltek evvel a mennyei Szellemmel, és így Krisztus szólt bennük, és elvégezte nekik a munkát.

Ó, testvéreim, ha ti és én Krisztusé vagyunk, akkor el kell foglalnunk a helyünket, és igényelnünk kell a kiváltságainkat. Mi tanúi vagyunk az igazságnak, amiben hiszünk – tanúi annak, hogy mennyire valóságos, amit Jézus cselekszik, és hogy Ki Ő nekünk, a lelkünkben való jelenléte által. Ha készek vagyunk arra, hogy Krisztusnak ilyen tanúi legyünk, akkor menjünk a mi Istenünkhöz, tegyünk vallást előtte, és vessük alá magunkat, és hittel igényeljük, amit Isten tartogat nekünk, az evangélium szolgáinak és munkásoknak az Ő szolgálatában. Isten be fogja bizonyítani, hogy hűséges. Ebben a pillanatban is, Ő megérinti a szívünket, hogy mélyen tudatában legyünk az Ő hűségének és jelenlétének. Ő készen áll, hogy mindenkinek, aki éhes és bízik Benne, megadja azt, amire folyamatosan szükségünk van.

8.

ODASZÁNÁS

“Mert micsoda vagyok én, és micsoda az én népem, hogy erőnk lehetne a szabad akarat szerint való ajándék adására, amint tettünk? Mert Tőled van minden, és amiket a Te kezedből vettünk, azokat adtuk most néked.”

Az, hogy mi bármit is adhatunk Istennek, tökéletes rejtély. Az odaszánás a kegyelem csodája. „Minden Tőled van, és a Tiédből adtunk Neked.” Ezekben a szavakban van négy nagyon értékes gondolat, amiket megpróbálok világossá tenni számodra:

1. Isten mindennek a tulajdonosa, és mindent Ő ad nekünk.

2. Nincs semmink, csak amit kapunk – de mindent, amire szükségünk van, megkapunk Istentől.

3. A mi kiváltságunk és tisztességünk, hogy visszaadjuk Istennek, amit kaptunk tőle.

4. Istennek kétszeres öröme van a javaiban, amikor visszakapja tőlünk, amit adott.

Amikor ezt az életemre vonatkoztatom – a testemre, a vagyonomra, a javaimra, egész lényemre, annak minden erejével – akkor megértem, milyennek kell lennie az odaszánásnak.

1. *Isten dicsősége és az Ő természete az, hogy mindig AD.* Isten mindennek a tulajdonosa. Nincs erő, nincs gazdagság, nincs jóság, nincs szeretet Istenen kívül. Isten természete az, hogy Ő nem Önmagáért él, hanem a teremtményeiért. Az Ő szeretete olyan, hogy mindig gyönyörködik az adásban.

Itt érkezünk el az odaszánás első lépéséhez. Látnom kell, hogy mindenemet, amim van, Ő adta; meg kell tanulnom hinni Istenben, mint mindennek a nagy Tulajdonosában és Adományozójában. Hadd kapaszkodjam bele ebbe. Nincs semmim, csak ami valóságosan és határozottan Istené. Ahogy az emberek azt mondják: „Ez a pénz a tárcámban az enyém,” úgy Isten mindennek a tulajdonosa. Az Övé, és csak

az Övé. És az Ő élete és öröme az, hogy mindig ad. Óh, vegyétek ezt a drága gondolatot – *Istennek nincs semmije, amit ne akarna odaadni.* Ilyen a természete, és ezért amikor Isten kér tőled valamit, azt először Ő kell, hogy adja, és Ő meg is teszi.

Soha ne félj attól, hogy mit kér Isten; mert Isten csak azt kéri, ami az Övé. Amit kér, hogy adj Neki, azt először Ő adja neked. A Birtokos, a Tulajdonos, és mindennek az Adója! Ez a mi Istenünk. Alkalmazhatod ezt saját magadra és az erődre és mindenre, ami vagy és amid van. Tanulmányozd, hidd el, éld meg minden nap, minden órában, minden pillanatban.

2. Ahogy Isten természete és dicsősége az, hogy mindig ad, úgy *az ember természete és dicsősége, hogy mindig elfogad.* Mire alkotott minket Isten? Úgy lettünk megalkotva, hogy mindnyájan edények legyünk, amelybe Isten beletöltheti az életét, a szépségét, a boldogságát, a szeretetét. Arra lettünk teremtve, hogy mindnyájan isteni élet és áldás befogadói és megtartói legyünk, annyié amennyit Isten belénk tud helyezni. Megértettük ezt, hogy a mi nagy munkánk – a teremtésünk célja – az, hogy mindig elfogadjunk?

Ha teljesen belemegyünk ebbe, az néhány értékes tanulsággal szolgál nekünk. Az egyik az – hogy mekkora ostobaság, ha valaki büszke vagy önhitt. Micsoda gondolat!

Képzeld el, hogy kölcsön kapnék egy gyönyörű ruhát, és úgy járkálnék benne, dicsekedve, mintha a sajátom lenne. Azt mondhatnád: „Micsoda bolond!” De az Örök Isten tulajdonában van mindenünk. Merjük tehát felmagasztalni önmagunkat azért, ami teljesen az Övé?

Akkor milyen áldott leckét tanít nekünk ez arról, hogy hol a helyünk! Olyan Istenem van, akinek a természete az, hogy mindig ad, az enyém pedig olyan, hogy mindig elfogad. Ahogy a zár és a kulcs egymásba illenek, Isten az adó és én az elfogadó, illünk egymáshoz.

Milyen gyakran aggódunk dolgok miatt és imádkozunk értük ahelyett, hogy visszamennénk a dolgok gyökeréhez, és azt mondanánk: „Uram, csak arra vágyom, hogy befogadója legyek annak, amit Isten akarata nekem szán; Isten erejéé és ajándékaié, szeretetéé és Szelleméé.”

Mi lehetne egyszerűbb? Jöjj, mint *elfogadó* – megtisztulva, kiüresítve és alázatosan. Jöjj, és akkor Isten gyönyörködni fog abban, hogy ad. Ha mondhatom ezt tisztelettel, Ő nem tehet mást, ez az Ő ígérete, a természete. Az áldás mindig kiárad Belőle.

Tudod, hogy a víz mindig a legalacsonyabban lévő helyekre folyik. Ha mi kiüresítettek és alázatosak lennénk, semmi mások, csak elfogadók, micsoda boldog életet élhetnénk! Napról-napra csak dicsérnénk Őt – Te adsz és én elfogadok. Te adományozol és én örvendezve elfogadom. Hány tízezer ember mondta ezt ma reggel: „Milyen gyönyörű nap! Nyissuk ki az ablakokat, és hozzuk be a napfényt a melegével és a vidámságával!" Tanulja meg a szívünk minden pillanatban beinni Isten szeretetének fényét és napsugarát.

„Ki vagyok én, és micsoda az én népem, hogy erőnk lehetne a szabad akarat szerint való ajándék adására, amint tettünk? Mert Tőled van minden, és amiket a Te kezedből vettünk, azokat adtuk most néked."

3. Ha Isten ad mindent, és én mindent elfogadok, akkor a harmadik gondolat nagyon egyszerű – *mindent újra vissza kell adnom.* Micsoda kiváltság, hogy amiért szerető, jóságos közösségben vagyok Vele, és Ő megadja nekem azt a boldogságot, hogy örömet okozzak Neki és szolgáljam Őt, az Örökkévaló Isten azt mondja: „Jöjj most, és hozz vissza nekem mindent, amit adtam."

De az emberek azt mondják: „Óh, mindent vissza kell adnom?" Testvérem, nem tudod, hogy nincs boldogság azon kívül, hogy adunk Istennek? Dávid érezte ezt. Ő azt mondta: „Uram, micsoda kimondhatatlan kiváltság az, hogy megengeded, hogy visszaadjuk Neked azt, ami a Tiéd!" Csak fogadd el, és azután add vissza szeretettel Neki, mint Istennek azt, amit Ő ad. Tudod, miért van szüksége rád Istennek? Az emberek azt mondják: „Nem azért ad nekünk Isten minden jó ajándékot, hogy élvezzük őket?"

De tudod, hogy az élvezet abban van, hogy visszaadjuk? Csak nézz Jézusra – Isten csodálatos testet adott Neki. Ő megőrizte szentül, és odaadta áldozatul Istennek. Ez a szépség abban, hogy van testünk. Isten adott neked

egy lelket; ez a szépség abban, hogy van lelked – visszaadhatod Istennek. Emberek arról beszélnek, milyen nehézséget jelent számukra az, hogy erős az akaratuk. Soha nem lehet túl erős az akaratod, a gond az, hogy nem adjuk oda azt az erős akaratot Istennek, és tesszük edénnyé, amelybe Isten beletöltheti és bele is tölti a Szellemét, hogy alkalmassá tegye arra, hogy nagyszerű szolgálatot végezzen Neki.

Megvan a három gondolatunk: Isten ad mindent; én elfogadok mindent; én visszaadok mindent. Megteszed ezt most? Nem mondja ezt minden szív: „Istenem, taníts meg, hogy mindent odaadjak”? Fogd a fejed, az elmédet minden beszédkészségével, a vagyonodat, a szívedet az indulataival – a legjobbakkal és a legtitkosabbakkal – vedd az aranyat és az ezüstöt, mindent, és helyezd Isten lábai elé, és mondd: „Uram, itt van a szövetség köztem és Közted. Te gyönyörködsz abban, hogy mindent odaadj, és én gyönyörködöm abban, hogy mindent visszaadjak.” Isten, tanítsd meg nekünk ezt! Ha ezt az egyszerű leckét megtanuljuk, az sok gondnak véget vet, amiért nem találjuk ki Isten akaratát, és véget vet annak, hogy mindent visszatartunk, mert fel lesz írva, nem a homlokunkra, hanem a szívünkre: „Isten azt tehet velem, amit akar; én az Övé vagyok, és mindenem az Övé.” Ahelyett, hogy azt mondanánk Istennek: „Adj, adj, adj,” azt mondjuk: „Igen, Uram, Te adtál, Te szeretsz adni, és én szeretek visszaadni.” Próbáld ki ezt az életet, és tudd meg, hogy nem ez-e a legmagasabb élet.

4. Isten ad mindent, én elfogadok mindent, én adok mindent. Most jön a negyedik gondolat: Isten nagyon örül annak, amit mi Neki adunk. Nem csak annak, hogy én adok és kapok is, hanem Isten is ad és kap, és hadd mondjam el tisztelettel, hogy Neki nagyobb öröm az, hogy visszakap, mint az, hogy ad. A mi kis hitünkkel gyakran azt gondoljuk, hogy teljesen beszennyezve kerülnek vissza Istenhez. De Isten azt mondja: „Nem, gyönyörűen és megdicsőülve kerülnek vissza.” Az Ő kedves gyermekének az odaszánása, a törekvéseivel és a hálájával, új értékkel és szépséggel viszi Istenhez. Ah! Isten gyermeke, nem tudod, hogy az ajándék, amit a te Atyádhoz viszel, milyen drága az Ő szemeiben. Láttunk már olyat, hogy az anya ad egy darab süteményt, a gyermek visszajön, és felajánlja, hogy egy darabot megoszt vele? Mennyire értékeli ezt az ajándékot!

És a te Istened, barátom, a te Istened, az Ő szíve, az Ő szerető atyai szíve vágyik, vágyik, vágyik arra, hogy mindent Neki adj. Ez nem követelés. Követelmény, de nem egy kemény uralkodó részéről, hanem ez egy szerető Atya hívása, aki tudja, hogy minden ajándék, amit Istennek adsz, közelebb visz téged Hozzá, és minden odaszánás, amit megteszel, még jobban megnyitja a szívedet, hogy többet kapj az Ő szellemi ajándékaiból. Óh, barátaim! Egy Istennek adott ajándéknak az Ő szemében végtelen az értéke. Gyönyörködteti Őt. Látja a lelked vajúdását, és elégedett. És ez kimondhatatlan áldást hoz neked. Ezeket a gondolatokat sugallja az Igénk. Most jön a gyakorlati alkalmazás. Mik a leckék? Itt megtanuljuk, milyen a keresztény élet igazi beállítottsága.

Az, hogy benne legyünk és megmaradjunk az Istentől való folyamatos függőségben. Legyél semmivé, kezdd el megérteni, hogy nem vagy semmi, csak egy földből való edény, amelybe Isten lesugározza az Ő szeretetének a kincsét. Boldog ember az, aki tudja, milyen semminek lenni, csak üres edénynek, aki alkalmas arra, hogy Isten használja.

Munkálkodjatok, mondja az apostol, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést. Testvérem, gyere, és foglald el ma az Istentől való nagyon mély függőség helyét. És azután foglald el a *gyermeki bizalom* és várakozás helyét. Számíts arra, hogy Isten mindent megtesz érted, amire vágysz Tőle.

Tiszteld Istent úgy, mint aki bőkezűen ad. Tiszteld Istent, és hidd el, hogy Ő semmi olyat nem fog kérni tőled, amit nem adna Ő először. És azután jön a dicséret, az alávetettség és az odaszánás. Dicsérd értük Őt! Legyen minden áldozat hála-áldozat Neki.

Mit fogunk odaszánni? Először is az életünket. Talán vannak férfiak és nők – fiatal férfiak és nők – akik a szívükben azt kérdezik: „Mit akarsz, hogy tegyek – mondjam azt, hogy misszionárius leszek?” Egyáltalán nem, nem kérem tőled ezt. Intézd el Istennel, jöjj Hozzá, és mondd ezt: „Mindenek Ura, a Tiéd vagyok, teljesen a rendelkezésedre állok.” Szánd oda magad. Talán sokan vannak, akik nem mehetnek misszionáriusnak, de akkor is jöjj, és add oda magad ugyanúgy Istennek, szánd oda magad az Ő

Királyságának a munkájára.

Hajolj meg előtte. Add Neki minden erődet – a fejedet, hogy az Ő Királyságáért gondolkodjon, a szívedet, hogy kimenjen szeretettel az emberekért, és bármilyen gyengének érzed is magad, jöjj és mondd: „Uram, itt vagyok, hogy éljek és meghaljak a Te Királyságodért."

Vannak, akik beszélnek a Szent Szellem betöltéséről, és imádkoznak érte. Imádkozzanak többet, és higgyenek jobban. De emlékezz, hogy a Szent Szellem azért jött, hogy alkalmassá tegyen embereket arra, hogy a Királyság alkalmas hírnökei legyenek, és nem számíthatsz arra, hogy betöltsön a Szellem, csak ha Krisztus Királyságáért akarsz élni. Nem számíthatsz arra, hogy a menny minden békéje és szeretete az életedbe jöjjön és a kincsed legyen, csak ha teljesen odaadod őket Isten Királyságának, és csak Érte birtoklod és használod őket. A lélek, aki teljesen odaadta magát Istennek, az kapja meg ürességében a Szent Szellem teljességét.

Kedves barátom, nem csak önmagunkat kell odaszánnunk – a testünket és a lelkünket – hanem mindent, amink van. Talán gyermekeid vannak, talán egyetlen gyermeked van, és rettegsz attól a gondolattól, hogy elengedd. Vigyázz, vigyázz, Isten megérdemli a bizalmadat, a szeretetedet és az odaszánásodat. Kérlek, vedd a gyermekeidet, és mondd Jézusnak: „Bármit, Uram, ami Neked tetszik." Tanítsd a gyermekeidet Jézusért. Isten segíteni fog, hogy megtedd, és gazdag áldás lesz érte a lelkedben.

Azután ott van a pénz. Amikor hallom, hogy pénzt kér minden társaság, amikor hallom a számításokat, hogy mennyit költenek a keresztények Angliában szórakozásra, és hogy milyen kis összegeket adnak misszióra, azt mondom, hogy van ebben valami szörnyű. Isten gyermekei nagy gazdagságban és kényelemben, és olyan kis részt adnak belőle! Istené legyen a dicsőség minden kivételért! De sokan vannak, akik nagyon keveset adnak, akik soha nem adnak annyit, hogy az kerüljön nekik valamibe, és érezzék. Óh, barátaim! Az adakozásunknak arányosnak kell lennie avval, amennyit Isten ad. Ő mindent neked ad. Vegyük bele az odaszánási imánkba: „Uram, vegyél el mindent, minden fillért, amim van.

Mind a Tiéd.” Mondjuk gyakran: „Mind az Övé.” Talán nem tudod, hogy mennyit kellene adnod. Adj fel mindent, tegyél mindent az Ő kezébe, és Ő megtanít Téged, ha vársz.

Hallottuk ezt a drága üzenetet Dávid szájából. Mi, tizenkilencedik századi keresztények, megismertük a mi Istenünket, aki kész arra, hogy mindent odaadjon? Isten segítsen nekünk, hogy úgy legyen.

És azután a második üzenet. Nincs semmink, amit nem kapunk, és mindent megkaphatunk, ha készek vagyunk Isten elé állni, és elvenni.

Harmadszor. Bármit kaptál Istentől, add vissza. Ez kétszeres áldást hoz a lelkednek.

Negyedszer. Amit Isten visszakap tőlünk, az eljut Hozzá a Mennyben, és végtelen örömöt és boldogságot jelent Neki, amikor látja, hogy elérte a célját. Jöjjünk Dávid szellemében úgy, hogy Jézus Krisztus szelleme bennünk van. Mondjuk el az odaszánásunk imáját. És az Áldott Szellem adjon mindnyájunknak kegyelmet, hogy a megfelelő dolgot gondoljuk és mondjuk és azt tegyük, ami kedves az Atyának.

* * *

Andrew Murray
1828-1917